

Παθ Ειρήνη

Αριθμός 168^Α/2010

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Ε'

της 16^{ης} Ιουνίου 2010

ΜΕΛΗ

Κ. Μενουδάκος, Αντιπρόεδρος,
Πρόεδρος του Ε' Τμήματος,
Ν. Ρόζος, Σύμβουλος
Χρ. Ράμμος, »
Α. Σακελλαροπούλου, »
Μ. Κωνσταντινίδου, »
Ο. Παπαδοπούλου, Πάρεδρος
Δ. Βασιλειάδης, »
Π. Μερτζανάκη, Γραμματέας

ΔΙΑΔΙΚΟΙ

ΣΩΜ. "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ & ΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ"
κ.λπ.,

ΚΑΤΑ

ΥΠ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ

των 1. ΠΙΤΣΙΛΟΥ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ &
2. ΔΗΜΟΥ ΥΔΡΑΣ, κ.λπ.

Έκθεση Πρακτικών

Η συνεδρίαση έγινε δημόσια.

Κατά τη συνεδρίαση αυτή η πιο πάνω υπόθεση, που εκφωνήθηκε προς συζήτηση, αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 3^{ης} Νοεμβρίου 2010, διότι ο δικηγόρος του παρεμβαίνοντος Δήμου Ύδρας, κ.λπ. δεν παρέστη λόγω αποχής των δικηγόρων από τα καθήκοντά τους την οποία αποφάσισε ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθήνας.

Κατά τη διαδικασία της εκφώνησης ο πληρεξούσιος δικηγόρος του αιτούντος Σωματείου, Βασίλης Δωροβίνης (Α.Μ. 3177) ζήτησε να καταχωρηθεί στα πρακτικά δήλωσή του, της οποίας το περιεχόμενο επισυνάπτεται στο παρόν πρακτικό.

Ο Πρόεδρος του Ε' Τμήματος

Κ. Μενουδάκος

Η Γραμματέας

Π. Μερτζανάκη

Προς το Ε' Τμήμα του Συμβουλίου
της Επικρατείας

ΔΗΛΩΣΗ

Του δικηγόρου Βασίλη Κ. Δωροβίνη, πληρεξουσίου της Ελληνικής Εταιρείας Περιβάλλοντος και Πολιτισμού, επί της αναβολής συζήτησής της από 18-5-2007 (αρ. 3392) αιτήσεώς της κατά του Υπουργού Πολιτισμού.

Δηλώνουμε ότι ο πληρεξούσιος δικηγόρος του Δήμου Ύδρας, όπως ο ίδιος μας εξήγησε με χθεσινό τηλεφώνημά του, δεν θέλησε να πάρει άδει από το Δικηγορικό Σύλλογο ώστε να παραστεί στη σημερινή δίκη, τούτο δε μετά από εντολή του Δημάρχου Ύδρας κ. Αναστόπουλου και διότι δεν θεωρεί ότι πρόκειται για επείγουσα υπόθεση.

Θεωρώ ότι το γεγονός αυτό είναι πρωτοφανές στα χρονικά του Δικαστηρίου, πρώτον διότι ήδη έχει συμπληρωθεί τριετία από την κατάθεση της αιτήσεως ακυρώσεως, ισχύει προσωρινή διαταγή αναστολής της αποφάσεως του ΥΠΠΟ, τέλος δε τόσο εγώ όσο και ο δικηγόρος του κυρίως αντιδίκου λάβαμε άδεια από τον Δικηγορικό Σύλλογο.

Είναι προφανές ότι ο Δήμαρχος Ύδρας συνεχίζει αδιάπτωτα την καταστροφική για την πολεοδομική ευταξία του νησιού τακτική του : αφού παρεμπόδισε την ολοκλήρωση της διαδικασίας εφαρμογής του συνταχθέντος Γενικού Πολεοδομικού Σχεδίου και της σχετικής Πολεοδομικής Μελέτης, και κωλυσιέργησε τις εργασίες κοινής επιτροπής ΥΠΠΟ και ΥΠΕΧΩΔΕ για σύνταξη Ειδικού Χωροταξικού Σχεδίου για την Ύδρα, τώρα κωλυσιεργεί και για την έκδοση αποφάσεως εκ μέρους του δικαστηρίου σας.

Π. Μαρτζανόκη

Αθήνα 16.6.2010

ΒΑΣΙΛΗΣ Κ. ΔΩΡΟΒΙΝΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Α.Μ. Δ.Σ.Α. 3177
28 - ΑΘΗΝΑ 115 22
210 77 00 222

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Αρ. Πρωτ.

563

Ημερομηνία

17.6.10

ΚΟΙΝΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΤΗΝ 7/6/10 ώρα 14:20
Η Δικαστική Επιμελήτρια Ελένη Πρεκετέ
Γ. Σταύρου 6 - Αθήνα - Τηλ: 210 3217 677 - 36.33.766 - 7

Εισηγήτρια: κα. Αικ. Σακελλαροπούλου

Β. Εισηγ.: κα. Αντ. Παπαιωάννου

Αριθμ. καταθ: Ε3392/2007

Τμήμα: Ε', Επταμελές

Δικάσιμος: 16.06.2010

Σελίδα
28

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Ε'

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

Του Δήμου Ύδρας, όπως νόμιμα εκπροσωπείται.

ΥΠΕΡ

1. Του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού.

2. Της διατήρησης της ισχύος της υπ' αριθμ. ΥΠ-ΠΟΙ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Β1/Φ26/109164/5586/01.12.2006 απόφασης του Υπουργού Πολιτισμού.

ΚΑΙ ΚΑΤΑ

1. Της Ελληνικής Εταιρείας για την προστασία του Περιβάλλοντος και της Πολιτιστικής Κληρονομιάς, που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Τριπόλεως, αριθμός 28.

2. Του Συλλόγου Οικολόγων Ύδρας «Η ΥΔΡΑΙΙΣΑ ΦΩΚΙΑ», που εδρεύει στην Ύδρα.

Με την αναφερόμενη πράξη του Υπουργού Πολιτισμού εγκρίθηκε από την άποψη του αρχαιολογικού νόμου η ανέγερση κατοικιών επί οικοπέδου το οποίο ευρίσκεται εντός των ορίων του οικισμού της Ύδρας και ειδικότερα στη θέση «Αυλάκι». Κατά της εν λόγω πράξης οι καθών άσκησαν ενώπιον του Δι-

καστηρίου σας την από 17.05.2007 αίτηση ακυρώσεως προβάλλοντας ως λόγο ακυρώσεως, ανάμεσα σε άλλους, και ότι σύμφωνα με το υφιστάμενο καθεστώς προστασίας που διέπει τη νήσο Ύδρα δεν είναι επιτρεπτή η ανέγερση οικοδομών σε αδόμητο οικόπεδο που ευρίσκεται εντός του οικισμού της Ύδρας, αλλά μόνο η αποκατάσταση ερειπωμένων κτισμάτων.

Με τα δεδομένα αυτά, εφόσον δηλαδή αντικείμενο της δίκης αποτελεί ενόψει του ανωτέρω προβαλλόμενου λόγου, και το νομικό καθεστώς δομήσεως στον οικισμό της Ύδρας με πρόδηλο έννομο συμφέρον παρεμβαίνουμε ενώπιον του Δικαστηρίου σας και ζητούμε την απόρριψη της από 17.05.2007 αιτήσεως ακυρώσεως των καθών για τους εξής κυρίως λόγους και όσους τυχόν νομίμως θα προσθέσουμε.

1^{ος} ΛΟΓΟΣ

Με τον 1^ο, 2^ο και 4^ο λόγο της αιτήσεώς τους οι καθών προβάλλουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού δεν είναι νόμιμη διότι το ακίνητο για το οποίο χορηγήθηκε η άδεια ανέγερσης κατοικιών είναι δημόσια δασική έκταση. Ο λόγος αυτός ακυρώσεως είναι απορριπτέος προεχόντως ως αλυσιτελώς προβαλλόμενος. Και τούτο διότι από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 3 του π.δ./τος 13/1993 και 10 και 14 του ν.3028/2002 συνάγεται ότι το ζήτημα του χαρακτήρα και του ιδιοκτησιακού καθεστώτος του ακινήτου εξετάζεται από την πολεοδομική υπηρεσία κατά την έκδοση της σχετικής οικοδομικής άδειας και όχι κατά την χορήγηση έγκρισης από την άποψη του αρχαιολογικού νόμου.

2^{ος} ΛΟΓΟΣ

Με τον τρίτο και τελευταίο λόγο της αιτήσεώς τους οι καθών προβάλλουν ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι μη νόμιμη γιατί εκδόθηκε κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 14 του ν. 3028/2002, το οποίο «προβλέπει ότι μέσα σε αρχαιολογικούς χώρους (και όσον αφορά το Αυλάκι, εφόσον τούτο ήθελε θεωρηθεί ότι δεν εμπίπτει στους οικισμούς – μνημεία, αλλά στον υπόλοιπο χώρο της νήσου Ύδρας, που έχει κηρυχθεί αρχαιολογικός χώρος) απαγορεύεται η ανέγερση νέων κτιρίων και επιτρέπεται μόνον η αποκατάσταση ερειπωμένων κτισμάτων...». Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος. Ειδικότερα: Με το άρθρο 1 του ν. 1469/1950 ορίστηκε ότι: «1 α) Η ανέγερσις οικοδομημά-

των επί τόπων χαρακτηριζομένων ως ιδιαίτερου φυσικού κάλλους (εξαιρουμένων των ιστορικών και αρχαιολογικών) ως και η επισκευή, κατασκευή και οιαδήποτε διαρρύθμισις των επ' αυτών κειμένων οικοδομημάτων ή μνημείων και εν γένει κτισμάτων, μεταγενεστέρων του έτους 1830 και β) Η επισκευή, κατασκευή και οιαδήποτε εσωτερική ή εξωτερική διαρρύθμισις, ως και η εκτέλεσις έργων συντηρήσεως οικοδομημάτων ή μνημείων, μεταγενεστέρων του έτους 1830 χαρακτηριζομένων ως έργων τέχνης χρηζόντων ειδικής προστασίας, δια τα οποία ήθελε κριθεί επιβεβλημένη η θέσπισις ειδικής προστασίας υπάγονται εις τας διατάξεις του άρθρου 52 του Κωδικοποιημένου νόμου 5351 του 1932 περί αρχαιοτήτων, της κατά τον άρθρον τούτο απαιτούμενης εγκρίσεως του Υπουργού Θρησκευμάτων και Εθνικής Παιδείας παρεχομένης μετά σύμφωνον γνώμην της διά της επομένης παραγράφου Επιτροπής. 2. Ο κατά την προηγουμένην παράγραφον χαρακτηρισμός τόπου ή έργου ενεργείται διά πράξεως του Υπουργού Προεδρίας της Κυβερνήσεως, δημοσιευμένης διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως και εκδιδομένης μετά σύμφωνον γνώμην του Αρχαιολογικού Συμβουλίου...». (όπως η παρ. 2 αντικαταστάθηκε από το άρθρο 12 του Ν.Δ. 4177/1961). Περαιτέρω, με το άρθρο 5 του ίδιου νόμου ορίστηκε ότι «1. Η εις τήν κατηγορίαν των καλλιτεχνικών και ιστορικών μνημείων και οικοδομημάτων παλαιότερων του 1830 (άρθρο 52 του κωδικοποιηθέντος νόμου 5351 «περί αρχαιοτήτων») δύναται να υπαχθώσι και κτίσματα έχοντα ιστορικήν σπουδαιότητα, νεώτερα του έτους 1830 ως και ιστορικοί τόποι. Προς τούτο δέον προηγουμένως να χαρακτηρισθώσιν ως ιστορικοί τόποι διά πράξεως του Υπουργού Θρησκευμάτων και Εθνικής Παιδείας εκδιδομένης μετά σύμφωνον γνώμην του Αρχαιολογικού Συμβουλίου και δημοσιευόμενης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. 2. Επί των κατά τα ως άνω χαρακτηριζομένων ως ιστορικών οικοδομημάτων ή ως ιστορικών τόπων εφαρμόζονται άπασαι αι περί καλλιτεχνικών και ιστορικών μνημείων και οικοδομημάτων παλαιότερων του έτους 1830 διατάξεις του κωδικοποιηθέντος νόμου 5351 «περί αρχαιοτήτων» και του ν.216/1943 περί οργανώσεως της υπηρεσίας αναστηλώσεως. Ειδικώς δε προκειμένου περί ιστορικών τόπων έχουσιν εφαρμογήν και αι διατάξεις του άρθρου 52 του κ.ν. 5351/1932». Ακολούθως, με το άρθρο 52 του κ.ν. 5351/1932 ορίστηκε ότι «1. Η επισκευή ή καθ' οιονδήποτε τρόπον μετασκευή αρχαίων, βυζαντινών, μεσαιωνικών, ιστορικών μνημείων και οικοδομημάτων παλαιότερων του 1830 γίνεται μόνον δια της υπηρεσίας μετά

γνωμοδότησιν του αρχαιολογικού συμβουλίου. 2.....». Στη συνέχεια, με την υπ' αριθμ. 1824/10.02.1962 απόφαση του Υπουργού Προεδρίας της Κυβέρνησης, η οποία τιτλοφορείται «περί χαρακτηρισμού ως ιστορικού τόπου ολόκληρου του οικισμού Ύδρας» και η οποία εκδόθηκε κατ' επίκληση των διατάξεων του άρθρου 52 του κ.ν. 5351/1932 «περί αρχαιοτήτων» και των άρθρων 1 και 5 του ν. 1469/1950 «περί προστασίας ειδικής κατηγορίας οικοδομημάτων και έργων τέχνης μεταγενεστέρων του έτους 1830» ορίσθηκε ότι «χαρακτηρίζομεν ως χρήζοντα της κατά τον προειρημένον νόμον ειδικής προστασίας και ως ιστορικών τόπων ολόκληρον τον οικισμόν της Ύδρας, ως ούτος καθορίζεται υπό της υφισταμένης πολεοδομικής καταστάσεως, διότι ο εν λόγω οικισμός εμφανίζει σημασίαν από απόψεως της τε Ελληνικής Αρχιτεκτονικής και της Ελληνικής Ιστορίας». Ακολούθως, με την υπ' αριθμ. 10977/16.05.1967 απόφαση του Υπουργού Προεδρίας της Κυβέρνησης «περί χαρακτηρισμού ιστορικών μνημείων κ.λ.π.», η οποία εκδόθηκε επίσης κατ' επίκληση των άρθρων 52 του κ.ν. 5351/1932 και 1 και 5 του ν. 1469/1950 χαρακτηρίσθηκαν «ως ιστορικά διατηρητέα μνημεία και τόποι παρουσιάζοντες ιδιαίτερο φυσικό κάλλος ή ενδιαφέροντες από απόψεως αρχιτεκτονικής ή ιστορικής» οι οικισμοί Μεγάλο Καμίνι, Μικρό Καμίνι και Βλυχός, οι οποίοι βρίσκονται Δυτικά του οικισμού της Ύδρας. Στη συνέχεια, με την υπ' αριθμ. Α/Φ31/1518/650/10.03.1975 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία εκδόθηκε κατ' επίκληση των άρθρων 1 και 5 του ν. 1469/1950 και σε συμπλήρωση των ως άνω δύο αποφάσεων, χαρακτηρίστηκε ολόκληρη η νήσος Ύδρα «ως τόπος ιδιαίτερου φυσικού κάλλους και τόπος χρήζων ειδικής κρατικής προστασίας, διότι άπαντα τα εν τη νήσω τοπία είναι εξαιρετού φυσικού κάλλους, η Ύδρα δε, πλην της ιστορικής σημασίας της περιλαμβάνει αξιόλογα αρχιτεκτονικά συγκροτήματα ενδιαφέροντα από απόψεως της ελληνικής αρχιτεκτονικής και της ελληνικής ιστορίας» και με το άρθρο 1 του π.δ. της 19.10./13.11.1978 «περί χαρακτηρισμού ως παραδοσιακών οικισμών τινών του Κράτους και καθορισμού των όρων και περιορισμών δομήσεως των οικοπέδων αυτών» (Δ' 594) ο οικισμός της Ύδρας χαρακτηρίσθηκε παραδοσιακός. Περαιτέρω, με την υπ' αριθμ. ΥΠΠΟ/ΑΡΧ/Α1/Φ43/10105/487/30.04.1996 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού (Β' 453), η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση των διατάξεων του ν. 1127/1981 «περί κυρώσεως της εις Λονδίνον, την 6η Μαΐου 1969 υπογραφείσης Ευρωπαϊκής Συμβάσεως διά την προστα-

σιαν. της αρχαιολογικής κληρονομιάς» (Α' 32) και του ανωτέρω κ.ν. 5351/1932, κηρύχθηκε ως αρχαιολογικός χώρος ολόκληρη η νήσος Ύδρα «για την προστασία των εκτεταμένων καταλοίπων επί αυτής, που χρονολογούνται από τους προϊστορικούς έως τους παλαιοχριστιανικούς χρόνους». Τέλος, με τα άρθρα 1 παρ.1, 2 περ. β, γ και δ, 14 παρ.1 και 2, 16 και 73 παρ. 10 του ν. 3028/2002 ορίζονται τα ακόλουθα: Άρθρο 1 παρ. 1: «Στην προστασία που παρέχεται με τις διατάξεις του παρόντος νόμου υπάγεται η πολιτιστική κληρονομιά της Χώρας από τους αρχαιότερους χρόνους μέχρι σήμερα. Η προστασία αυτή έχει ως σκοπό τη διατήρηση της ιστορικής μνήμης χάριν της παρούσας και των μελλοντικών γενεών και την αναβάθμιση του πολιτιστικού περιβάλλοντος». Άρθρο 2 περ. β, γ και δ: «β) Ως μνημεία νοούνται τα πολιτιστικά αγαθά που αποτελούν υλικές μαρτυρίες και ανήκουν στην πολιτιστική κληρονομιά της Χώρας και των οποίων επιβάλλεται η ειδικότερη προστασία βάσει των εξής διακρίσεων: αα) Ως αρχαία μνημεία ή αρχαία νοούνται όλα τα πολιτιστικά αγαθά που ανάγονται στους προϊστορικούς, αρχαίους, βυζαντινούς και μεταβυζαντινούς χρόνους και χρονολογούνται έως και το 1830, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 20. Στα αρχαία μνημεία συμπεριλαμβάνονται σπήλαια και παλαιοντολογικά κατάλοιπα για τα οποία υπάρχουν ενδείξεις ότι συνδέονται με την ανθρώπινη ύπαρξη. ββ) Ως νεότερα μνημεία νοούνται τα πολιτιστικά αγαθά που είναι μεταγενέστερα του 1830 και των οποίων η προστασία επιβάλλεται λόγω της ιστορικής, καλλιτεχνικής ή επιστημονικής σημασίας τους, κατά τις διακρίσεις των άρθρων 6 και 20. γγ) Ως ακίνητα μνημεία νοούνται τα μνημεία που υπήρξαν συνδεδεμένα με το έδαφος και παραμένουν σε αυτό ή στο βυθό της θάλασσας ή στον πυθμένα λιμνών ή ποταμών, καθώς και τα μνημεία που βρίσκονται στο έδαφος ή στο βυθό της θάλασσας ή στον πυθμένα λιμνών ή ποταμών και δεν είναι δυνατόν να μετακινηθούν χωρίς βλάβη της αξίας τους ως μαρτυριών. Στα ακίνητα μνημεία συμπεριλαμβάνονται οι εγκαταστάσεις, οι κατασκευές και τα διακοσμητικά και λοιπά στοιχεία που αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα τους, καθώς και το άμεσο περιβάλλον τους. δδ) Ως κινητά μνημεία νοούνται τα μνημεία που δεν θεωρούνται ακίνητα. γ) Ως αρχαιολογικοί χώροι νοούνται εκτάσεις στην ξηρά ή στη θάλασσα ή στις λίμνες ή στους ποταμούς, οι οποίες περιέχουν ή στις οποίες υπάρχουν ενδείξεις ότι περιέχονται αρχαία μνημεία ή αποτέλεσαν ή υπάρχουν ενδείξεις ότι αποτέλεσαν από τους αρχαιότερους χρόνους έως και το

1830 μνημειακά, οικιστικά ή ταφικά σύνολα. Οι αρχαιολογικοί χώροι περιλαμβάνουν και το απαραίτητο ελεύθερο περιβάλλον που επιτρέπει στα σωζόμενα μνημεία να συντίθενται σε ιστορική, αισθητική και λειτουργική ενότητα. δ) Ως ιστορικοί τόποι νοούνται είτε εκτάσεις στην ξηρά ή στη θάλασσα ή στις λίμνες ή στους ποταμούς που αποτέλεσαν ή που υπάρχουν ενδείξεις ότι αποτέλεσαν το χώρο εξαίρετων ιστορικών ή μυθικών γεγονότων, ή εκτάσεις που περιέχουν ή στις οποίες υπάρχουν ενδείξεις ότι περιέχονται μνημεία μεταγενέστερα του 1830, είτε σύνθετα έργα του ανθρώπου και της φύσης μεταγενέστερα του 1830, τα οποία συνιστούν χαρακτηριστικούς και ομοιογενείς χώρους, που είναι δυνατόν να οριοθετηθούν τοπογραφικά, και των οποίων επιβάλλεται η προστασία λόγω της λαογραφικής, εθνολογικής, κοινωνικής, τεχνικής, αρχιτεκτονικής, βιομηχανικής ή εν γένει ιστορικής, καλλιτεχνικής ή επιστημονικής σημασίας τους». Άρθρο 14 παρ. 1 και 2: «Αρχαιολογικοί χώροι σε οικισμούς, Οικισμοί που αποτελούν αρχαιολογικούς χώρους 1. Στους αρχαιολογικούς χώρους που βρίσκονται εντός σχεδίου πόλεως ή των ορίων νομίμως υφισταμένων ενεργών οικισμών είναι δυνατόν να καθορίζονται ζώνες προστασίας σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 13. Σε μη ενεργούς οικισμούς ή σε τμήματά τους που βρίσκονται εντός σχεδίου πόλεως ή των ορίων νομίμως υφισταμένων ενεργών οικισμών και αποτελούν αρχαιολογικούς χώρους, υπό την επιφύλαξη του προηγούμενου εδαφίου, απαγορεύεται η ανέγερση νέων κτιρίων και επιτρέπεται η αποκατάσταση ερειπωμένων κτισμάτων, καθώς και η κατεδάφιση εκείνων που έχουν χαρακτηριστεί ετοιμόρροπα υπό τους όρους των περιπτώσεων β/ και γ/ αντιστοίχως της παραγράφου 2 του παρόντος. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται σε αυτούς οι υπόλοιπες διατάξεις των παραγράφων 2, 3, 4 και 5 του παρόντος. 2. Στους ενεργούς οικισμούς ή σε τμήματά τους που αποτελούν αρχαιολογικούς χώρους απαγορεύονται οι επεμβάσεις που αλλοιώνουν το χαρακτήρα και τον πολεοδομικό ιστό ή διαταράσσουν τη σχέση μεταξύ των κτιρίων και των υπαίθριων χώρων. Επιτρέπεται μετά από άδεια που χορηγείται με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία εκδίδεται μετά από γνώμη των οικείου γνωμοδοτικού οργάνου: α) η ανέγερση νέων κτισμάτων, εφόσον συνάδουν από πλευράς όγκου, δομικών υλικών και λειτουργίας με το χαρακτήρα του οικισμού, β) η αποκατάσταση ερειπωμένων κτισμάτων, εφόσον τεκμηριώνεται η αρχική τους μορφή, γ) η κατεδάφιση υφιστάμενων κτισμάτων, εφόσον δεν αλλοιώνεται ο χαρακτήρας του συνόλου ή

α) χαρακτηρισθούν ετοιμόρροπα κατά τις διατάξεις του άρθρου 41, δ) η εκτέλεση οποιουδήποτε έργου στα υφιστάμενα κτίσματα, στους ιδιωτικούς ακάλυπτους χώρους και τους κοινόχρηστους χώρους, λαμβανομένου πάντα υπόψη του χαρακτήρα του οικισμού ως αρχαιολογικού χώρου, ε) η χρήση κτίσματος ή και των ελεύθερων χώρων του, εάν εναρμονίζεται με το χαρακτήρα και τη δομή τους». Άρθρο 16: «Με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία εκδίδεται ύστερα από γνώμη του Συμβουλίου, συνοδεύεται από διάγραμμα οριοθέτησης και δημοσιεύεται μαζί με αυτό στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτάσεις ή σύνθετα έργα του ανθρώπου και της φύσης σύμφωνα με τις ειδικότερες διακρίσεις του εδαφίου δ' του άρθρου 2 χαρακτηρίζονται ιστορικοί τόποι. Στους ιστορικούς τόπους εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις των άρθρων 12, 13, 14 και 15». Άρθρο 73 παρ. 10: «Πολιτιστικά αγαθά που έχουν χαρακτηριστεί ως προστατευόμενα σύμφωνα με τις διατάξεις της προϊσχύουσας νομοθεσίας προστατεύονται στο εξής κατά τις διατάξεις του παρόντος νόμου. Πολιτιστικά αγαθά που έχουν ήδη χαρακτηριστεί κατά κατηγορίες χαρακτηρίζονται εκ νέου σύμφωνα με τη διαδικασία και υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από τις διατάξεις του παρόντος νόμου. Έως τότε προστατεύονται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος νόμου που εφαρμόζονται αναλόγως». Εξάλλου, στην αιτιολογική έκθεση που συνόδευσε την ψήφιση του ανωτέρω νόμου 3028/2002 αναφέρεται ότι «ο ενεργός οικισμός που αποτελεί αρχαιολογικό χώρο πρέπει να εξακολουθήσει να ζει, χωρίς ωστόσο να αποβάλλει το χαρακτήρα του. Για το λόγο αυτό επιτρέπεται και η ανέγερση νέων κτισμάτων...».

Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγονται τα ακόλουθα: Το δίκτυ προστασίας της πολιτιστικής μας κληρονομιάς υφάνθηκε με μία σειρά νομοθετημάτων και κυρίως με τον κ.ν. 5351/1932, το ν. 1469/1950 και το ν. 3028/2002. Ο νομοθέτης παρέσχε στην κανονιστικώς δρώσα Διοίκηση τη δυνατότητα να υπαγάγει στο δίκτυ αυτό προστασίας τόπους ή έργα τα οποία έκρινε ότι συνιστούν πολιτιστικά αγαθά άξια προστασίας, εκδίδοντας τις προς τούτο αναγκαίες διοικητικές πράξεις. Ο χαρακτηρισμός με διοικητική πράξη ενός τόπου ως ιστορικού έχει ως μοναδική έννομη συνέπεια την υπαγωγή του τόπου αυτού στο προστατευτικό πλαίσιο που τα διάφορα νομοθετήματα κατά καιρούς προέβλεπαν, σήμερα δε στο προστατευτικό πλαίσιο του ν. 3028/2002, αφού κατά ρητή πρόβλεψη του νόμου αυτού (άρθρο 73) τα πολιτιστικά αγαθά που

είχαν χαρακτηριστεί ως προστατευόμενα σύμφωνα με τις διατάξεις της προϊσχύουσας νομοθεσίας προστατεύονται στο εξής με τις διατάξεις του εν λόγω νόμου. Από αυτά παρέπεται ότι η Υπουργική απόφαση με την οποία χαρακτηρίζεται ένας τόπος ως ιστορικός δεν μπορεί ούτε να διευρύνει ούτε να μειώσει το εύρος της προστασίας του τόπου αυτού, μία δε τέτοια πρόβλεψη θα ήταν ανίσχυρη ως εκδοθείσα καθ' υπέρβαση της χορηγηθείσας νομοθετικής εξουσιοδότησης. Επομένως, ο χαρακτηρισμός ως ιστορικού τόπου ολόκληρου του οικισμού της νήσου Ύδρας, που έγινε με την 1824/10.02.1962 απόφαση του Υπουργού Προεδρίας της Κυβέρνησης, είχε ως μοναδική έννομη συνέπεια την υπαγωγή του οικισμού της Ύδρας στο τότε υφιστάμενο δίκτυο πολιτιστικής προστασίας, η δε παράθεση στην εν λόγω υπουργική απόφαση της φράσης « ως αυτός καθορίζεται υπό της υφισταμένης πολεοδομικής καταστάσεως » είναι πρόδηλο ότι έχει αποκλειστικά και μόνο επεξηγηματικό και διευκρινιστικό χαρακτήρα ως προς την οριοθέτηση, λόγω ελλείψεως άλλων στοιχείων, του οικισμού της Ύδρας, δηλαδή ως προς την οριοθέτηση αποκλειστικά και μόνο του ιστορικού τόπου. Συνακόλουθα, εφόσον ούτε από το προγενέστερο του ν. 3028/2002 νομοθετικό καθεστώς απαγορευόταν η ανέγερση νέων οικοδομών επί αδόμητων ακινήτων ούτε και υπό το καθεστώς του ν. 3028/2002 απαγορεύεται, αφού ρητά στο νόμο αυτό προβλέπεται η δυνατότητα ανέγερσης νέων οικοδομών επί αδόμητων ακινήτων, ενώ, εξάλλου, δεν μπορεί να τεθεί ζήτημα συμβατότητας του ν.3028/2002 προς το άρθρο 24 του Συντάγματος , καθόσον ουδεμία μείωση επιφέρει στο επίπεδο της παρεχόμενης μέχρι τότε πολιτιστικής προστασίας, ο σχετικός λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος.

Επειδή κατ' ακολουθία πρέπει να γίνει δεκτή η παρέμβασή μας και να απορριφθεί η αίτηση ακυρώσεως των καθών.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ- ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

Να γίνει δεκτή η παρέμβασή μας.

Να απορριφθεί η από 17.05.2007 αίτηση ακυρώσεως των καθών.

Να καταδικασθούν οι τελευταίοι στην πληρωμή της δικαστικής δαπάνης μας.

Αθήνα, 07 Ιουνίου 2010
Ο πληρεξούσιος δικηγόρος

ΛΑΜΠΡΟΣ Χ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ (ΑΚΟΠΟΥΛΟΣ)
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (Α.Μ. 4.3.Α.Α. 15632)
ΛΑΜΠΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ-ΜΙΚΗΣ ΚΑΚΕΛΑΔΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 23 Αθήνα 10671-71
Τηλ. 210-36.06.910 Fax 210-33.06.095

Κατατέθηκε το πρωτότυπο
με αριθμό καταθέσεως
833 στις 7-6-2010 για τη νόμιμη σήμανση
Αντίγραφο - Αθήνα 7-6-2010 Αθήνα, 7-6-2010
Ο Προσφεύγων
Ο Προσφεύγων του
Προσφύγου Καταθέσεων

Α.Ι. Στεφανιάκης

Α.Ι. Στεφανιάκης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 47-49
ΑΘΗΝΑ 105-64
ΤΜΗΜΑ Ε'

Παράκληση στην απάντηση να
αναφέρεται ο αριθμός της καταθέσεως και
το όνομα του βοηθού εισηγητή εφόσον
αναγράφεται τούτο.

Τωσνίφ

Αριθ. καταθέσεως: 3392/2007

Βοηθός Εισηγητής: Παπαϊωάννου Α.

Ο Πρόεδρος του Ε' Τμήματος
του Συμβουλίου της Επικρατείας

Ορίζει σύμφωνα με τα άρθρα 20 και 21 του Π.Δ. 18/1989 υπό τον τίτλο
"Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας" (ΦΕΚ 8 Α'),
δικάσιμο για να συζητηθεί στο Ε' Τμήμα η αίτηση του ΣΩΜ. "ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ & ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ
ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ" κ.λπ. την Τετάρτη, 12 Νοεμβρίου 2008 και ώρα 9.30 π.μ. με
εισηγητή τη Σύμβουλο Σακελλαροπούλου Αικατερίνη.

Παραγγέλλουμε να ανακοινωθεί στον εισηγητή η δικογραφία και να
κοινοποιηθούν αντίγραφα της αιτήσεως και της παρούσας πράξεως στον αρμόδιο
ΥΠ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ και στον με την παράκληση να διαβιβάσει τουλάχιστον 30
ημέρες πριν από τη δικάσιμο στον εισηγητή απευθείας όλα τα σχετικά με την
υπόθεση έγγραφα, συνοπτική έκθεση της αρμόδιας υπηρεσίας, καθώς και τα
τυχόν έγγραφα από τα οποία αποδεικνύεται ότι έγινε η κοινοποίηση στον αιτούντα
ή ότι αυτός έλαβε γνώση του περιεχομένου των προσβαλλόμενων πράξεων.

Αθήνα, 23/5/2007

Ο Πρόεδρος

Η Γραμματέας

Κων. Μενουδάκος

Γ. Σακελλαρίου

Ακριβές αντίγραφο από το πρωτότυπο

Αθήνα, 23/5/2007

Η Γραμματέας

Βαϊδάνη Ειρήνη

Βασιλης Κ. Δωροβίνης

Δικηγόρος - Πολιτικός Επιστήμονας

Ξενίας 28 - Αθήνα (115 28)

Τηλ.: 210 7700 362, Τηλ/πο: 210 6000 259

669. Τραπεζα

Καταθέτω το πρωτότυπο με 3392 18/5 7
Αθήνα, 2006

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ (Ε' Τμήμα) Δημ. Αρχών

Αίτηση

των

1. Ελληνικής Εταιρείας για την Προστασία του Περιβάλλοντος και της
Πολιτιστικής Κληρονομιάς, με έδρα την Αθήνα, επί της οδού Τριπόδων 28,
2. Συλλόγου Οικολόγων "Υδρας "Η Υδραίσσα Φώκια", με έδρα την Ύδρα,
και των δύο σωματείων νομίμως συσταθέντων και υφισταμένων
κατά

του Υπουργού Πολιτισμού, οδός Μπουμπουλένας 20, Αθήνα

για την ακύρωση

της απόφασής του ΥΠΠΟ/ΓΔΑΚΠ/ΑΡΧ/ΒΙ/Φ26/Ι09Ι64/5586/Ι-Ι2-2006, με την
οποία εγκρίθηκε καταρχάς η ανέγερση καβικιών στη θέση "Αυλάκι" της
νήσου Ύδρας

Α. Προκαταρκτικά-νομιμοποίηση

Τα αναφερόμενα σωματεία καταθέτουν την παρούσα αίτηση ακυρώσε-
ως κατά της αναφερόμενης πράξεως του Υπουργού Πολιτισμού (σχετ. αρ. Ι-
-συνημμ.), με έννομο συμφέρον, σύμφωνα και με τα άρθρα ομοίως 3 των Κα-
ταστατικών τους, των οποίων φωτοαντίγραφα ακριβή κατατίθενται με την
παρούσα (σχετ. αρ. 2 και 3). Το πρώτο σωματείο είναι πανελλήνιας εμβέλει-
ας και ιδρύθηκε το 1972, το Καταστατικό του δε τροποποιήθηκε το 2000,
ενώ το δεύτερο σωματείο ιδρύθηκε το 1989 και το Καταστατικό του τρο-
ποποιήθηκε το 2004. Και τα δύο έχουν επανειλημμένα αναγνωρισθεί ως διά-
δικοι από το Δικαστήριό σας, επί αιτήσεών τους δε έχουν εκδοθεί σημαν-
τικές αποφάσεις σας για την νήσο Ύδρα.

Το παρελθόν φθινόπωρο του 2006, η πρώτη αιτούσα έγινε δέκτης
πληροφοριών ότι στο Υπουργείο Πολιτισμού είχε ξεκινήσει διαδικασία
προς έγκριση ανέγερσης συγκροτήματος κατοικιών, στη θέση "Αυλάκι" της
νήσου Ύδρας, μεταξύ των οικισμών της Ύδρας και του Μεγάλου Καμινι-
ού, επί αναγνωρισμένης δημόσιας δασικής εκτάσεως. Μετά από σχετική συ-
ζήτηση στο ειδικό συμβούλιο της Ελλ. Ετ. για την Αρχιτεκτονική Κληρονο-
μιά και ομόφωνη απόφασή του, η πρόεδρος του απηύθυνε στα μέλη του
Κεντρικού Αρχαιολογικού Συμβουλίου του ΥΠΠΟ την προσκομιζόμενη επι-

λή, αρ.Ι28Ι ΕΕ/Ι8-Ι0-06, όπου εκφράσθηκε η αντίθεσή του προς την ανέγερση του συγκροτήματος αλλά και η ορθολογική πρόταση πρώτα να συνταχθεί Ειδικό Νομοθετικό Πλαίσιο και Χωροταξικός Σχεδιασμός για την Ύδρα(σχετ.αρ.4).

Στις 7 Νοεμβρίου 2006 συνεδρίασε για το θέμα αυτό το ΚΑΣ, όπου και παρέστη εκπρόσωπος της Ελλ.Ετ. και ανέπτυξε εκτενώς την άποψή της για το θέμα(δεν είχε ειδοποιηθεί και δεν παρέστη το δεύτερο σωματείο).Το ΚΑΣ κατά πλειοψηφία(μειοψήφισαν ο προεδρεύσας σε αυτό και άλλα δύο μέλη) ενέκρινε καταρχήν την ανέγερση του συγκροτήματος και απλώς ζήτησε να κατατατεθούν νέα σχέδια μελέτης, με περιορισμό της κάλυψης για κάθε οικία στα 400τ.μ., για τοποθέτησή τους σε χαμηλότερο σημείο του "οικοπέδου", να κατατεθεί νέο διάγραμμα εκσκαφών πριν από εκσκαφές και η νέα μελέτη να υποβληθεί προς έγκριση στο ΚΑΣ(απόφαση αρ.39/7-ΙΙ-06).Στις 8-Ι2-06 η πρώτη αιτούσα κατέθεσε αίτηση για να λάβει αντίγραφο του σχετικού Πρακτικού του ΚΑΣ και αυτό απεστάλη με έγγραφο του ΥΠΠΟ, που έφερε ημερομηνία 25-Ι-07 και εισήχθη αυθημερόν στο πρωτόκολλό της με αρ.ΙΙ8/ΣΑΚ/2-2-07(σχετ.αρ.5-6).

Προηγουμένως, και με την πληροφορία που είχε λάβει ότι το ΚΑΣ ενέκρινε την ανέγερση του συγκροτήματος, ο Πρόεδρος, πλέον, της Ελλ.Ετ. απέστειλε την 5-Ι2-06 και με αρ.πρωτ.Ι6Ι8/ΕΕ την προσαγόμενη και εμπεριστατωμένη επιστολή(σχετ.αρ.7) προς τον Υπουργό Πολιτισμού, παρακαλώντας τον να μην υπογράψει απόφαση δόμησης στο Αυλάκι, αλλά να προχωρήσει, όπως το ΥΠΠΟ είχε δεσμευθεί από το Ι996, στη σύνταξη ειδικών ρυθμίσεων στην Ύδρα, σε συνεργασία με το ΥΠΕΧΩΔΕ, σύμφωνα άλλωστε και με τον νέο αρχαιολογικό νόμο 3028/2002.

Στις δύο επιστολές δόθηκε μέχρι σήμερα μία απάντηση. Προς αυτής, και όπως αποδεικνύεται πλέον, ο κ.Υπουργός είχε σπεύσει να εκδώσει, ήδη, την προσβαλλόμενη απόφαση.Μόλις τον Φεβρουάριο του 2007 η Ελλ.ΕΤ.έγινε αποδέκτης πληροφοριών για το γεγονός αυτό, απέστειλε στο ΥΠΠΟ το έγγραφό της αρ.2Ι2/ΕΕΙ7/ΣΑΚ/2Ι-2-07, με το οποίο ζητούσε να λάβει αντίγραφο της σχετικής υπουργικής απόφασης.Αυτή απεστάλη στο τέλος Φεβρουαρίου-αρχές Μαρτίου, με έγγραφο του ΥΠΠΟ, που έφερε ημερομηνία 23-2-07 και παρελήφθη από την αιτούσα την 27-Μαρτίου 2007(αρ.πρωτ.364,σχετ.αρ.Ι και συνημμένο).Την ίδια μέρα με την παραλαβή της υπουργικής απόφασης και αφού η Ελλ.ΕΤ.είχε παθαλάβει αντίγραφο του Πρακτικού του ΚΑΣ και στις 27-2-07 είχε απευθύνει αίτημα προς το ΥΠΠΟ να λάβει γνώση του σχετικού φακέλλου της υπόθεσης, εκπρόσωπός της ξαναζήτησε προφορικά αρμοδίως να λάβει γνώση του φακέλλου.Επί του αιτήματος αυτού απεστάλη από το ΥΠΠΟ το σχετ.αρ.8, με ημερομηνία 27-3-07, με το οποίο δόθηκε άδεια για γνώση του φακέλλου(έφθασε στην Ελλ.Ετ. την Ι6-4-07).

Από το χρονικό αυτό σημείο η πρώτη αιτούσα ήρθε σε επαφή και συνεννόηση με τη δεύτερη αιτούσα, ώστε να καθορίσουν κοινή στάση για το θέμα. Αποτέλεσμα αυτής της συνεννόησης ήταν να σταλεί εκπρόσωπος της πρώτης στο ΥΠΠΟ και να συμβουλευθεί τον σχετικό φάκελλο (αρχές Μαΐου), παράλληλα ~~δε~~ να ειδοποιηθεί ο υπογράφων την παρούσα δικηγόρος να μελετήσει την υπόθεση και να προβεί ενδεχομένως στη σύνταξη των σχετικών διογράφων ~~χρ~~ στο Δικαστήριό σας.

Αναφέραμε σε προηγούμενη παράγραφο ότι το ΥΠΠΟ είχε απαντήσει σε μία από τις δύο επιστολές της πρώτης αιτούσας (στην επιστολή του προέδρου της προς τον Υπουργό). Τούτο έγινε με έγγραφο της Δ/σης Βυζ. και Μεταβυζαντινών Αρχαιοτήτων, της Ι2-Ι-07 (σχετ. αρ. 9). Στο έγγραφο αυτό:

1. επιβεβαιώνεται ότι το επίδικο "οικόπεδο" κείται εντός δημόσιας δασικής εκτάσεως.

2. Επιβεβαιώνεται ότι ακόμα δεν έχει εγκριθεί η μελέτη Γεν. Πολεοδομικού Σχεδίου Ύδρας.

3. Αναφέρεται ότι ο Δήμος Ύδρας, με έγγραφό του της 26-Ι-06, βεβαιώνει ότι το επίδικο "ακίνητο" στη θέση Αυλάκι βρίσκεται εντός.... "σχεδίου πόλεως προϋφισταμένου του 1923, επομένως εξαιρείται από τις διατάξεις του δασικού νόμου 998/1979".

4. Βεβαιώνεται ότι, σύμφωνα με τον ν. 3028/2002 επιτρέπεται η ανέγερση νέων κτισμάτων στους ενεργούς αρχ. χώρους ή σε τμήματα αυτών, εφόσον συνάδουν από πλευράς όγκου, δομικών υλικών και λειτουργίας με τον χαρακτήρα του οικισμού, μνημονεύοντας για την συγκεκριμένη περίπτωση την σχετική απόφαση του ΚΑΣ.

5. Τέλος, το και σπουδαιότερο, αναφέρεται ότι, με έγγραφά της προς το ΥΠΕΧΩΔΕ και το Υπ. Γεωργίας, τον Ιούνιο και Νοέμβριο του 2006, είχε ζητήσει τη συγκρότηση επιτροπής, με αντικείμενο τη θέσπιση όρων και περιορισμών δόμησης και χρήσεις γης για τον οικισμό της Ύδρας, ισχυριζόμενη ότι η σχετική διαδικασία βρίσκεται σε εξέλιξη, διότι εκκρεμεί απάντηση από τον Δήμο Ύδρας. Δεν μνημονεύεται αν και ποιά απάντηση δόθηκε από τα αναφερόμενα συναρμόδια Υπουργεία, ενώ μέχρι σήμερα ο Δήμος Ύδρας εξακολουθεί να μην απαντά.....

Από το έγγραφο αυτό του ΥΠΠΟ και από όσα θα εκθέσουμε ακολούθως συνάγεται ευχερώς ότι οι αρμόδιες Υπηρεσίες του ΥΠΠΟ, τουλάχιστο στην προκειμένη περίπτωση, αγνοούν σημαντικές πράξεις προστασίας των οικισμών της Ύδρας, ενώ φαίνεται να αγνοούν και σχετικές αποφάσεις του Δικαστηρίου σας, ΑΔ ΗΟC για την Ύδρα αλλά και για τη συναφή περίπτωση της Χώρας Πάτμου.

Β. Το νομοθετικό καθεστώς της Ύδρας

Η νήσος και οι οικισμοί της Ύδρας αποτελούν μία σπάνια περίπτω-

ση όπου η Διοίκηση, υπό τρία διαφορετικά καθεστώτα (Βασ.δημοκρατία, δικτατορία και προεδρευόμενη δημοκρατία), μερίμνησε και έλαβε προστατευτικά νομοθετικά μέτρα, μάλιστα με τρόπο σωρευτικό, για την προστασία της. Αλλά αποτελεί και χαρακτηριστική περίπτωση εφαρμογής του γενικευμένου πελατειακού συστήματος, με όλους τους παραλογισμούς που αυτό συνεπάγεται, το οποίο απατέλεσμα είχε να μη δημοσιευθούν ποτέ μέχρι σήμερα, αν και εκπονήθηκαν τουλάχιστον ορισμένα από αυτά, μέτρα συνωδά και πρακτικά, ώστε να διασφαλισθεί και στην πραγματικότητα η εξαγγελθείσα με νομοθετήματα προστασία.

Οι συνέπειες είναι γνωστές, και από άλλες περιπτώσεις: οι Υπηρεσίες περιπτωσιολογούν αόρητα και ακόμα και κεντρικά συμβούλια εμφανίζονται ελαστικά και με "κατανόηση" για καθ' εκάστην περιπτώσεις, ενώ έπονται σχετικές αποφάσεις των Υπουργών. Παρά την προβολή ορθολογικών προτάσεών τους, οργανώσεις των πολιτών για την προστασία του περιβάλλοντος μετατρέπονται σε φωνή βοώντων εν τη(πελατειακή) ερήμω και, τελικά, άλλη οδός προς σεβασμό της νομιμότητας και του δικαιοκούς ορθολογισμού δεν απομένει από την προσφυγή στο Δικαστήριό σας και, τελευταία, και στα ευρωπαϊκά δικαστήρια.

Σε αυτό το πλαίσιο θα πρέπει να τοποθετηθεί και η παρούσα υπόθεση. Έδη από το έτος 1924 το κράτος έχει αρχίσει να προβαίνει σε ειδικές κηρύξεις και χαρακτηρισμούς για την Ύδρα, αρχικά για μεμονωμένα κτίρια, και από το 1962 ~~γενικότερα~~. Για ό,τι ενδιαφέρει εδώ, είναι αξιομνημόνευτες οι εξής κηρύξεις:

1. Το 1962 κηρύσσεται ολόκληρος ο οικισμός της Ύδρας, "ως ούτος καθορίζεται υπό της υφισταμένης πολεοδομικής καταστάσεως", ως ιστορικός τόπος, (σχετ. αρ. Ι0).

2. Την 31-5-1967 (ΦΕΚ 352, Β', θα το προσαγάγουμε) χαρακτηρίζεται ως ιστορικό διατηρητέο μνημείο και τόπος ιδιαίτερου φυσικού κάλλους και ενδιαφέρον από άποψη αρχιτεκτονική ή ιστορική η Ύδρα και, ιδιαίτερα οι οικισμοί, Μεγάλο Καμίνι και Βλυχός, δυτικά του οικισμού της Ύδρας (μεταξύ των δύο αυτών είναι η θάση Αυλάκι).

3. Το 1975 επαναχαρακτηρίζεται η νήσος Ύδρα, στο σύνολό της πλέον, ως τοπίο ιδιαίτερου φυσικού κάλλους (σχετ. αρ. ΙΙ).

4. Με το ΠΔ Ι81/1984 είχε μεταφερθεί η αρμοδιότητα προστασίας της υπόλοιπης (πλην χαρακτηρησμένων ως μνημείων) νήσου Ύδρας στο ΥΠΕΧΩΔΕ. Με το ΠΔ 386/1993 (σχετ. αρ. Ι2), η αρμοδιότητα προστασίας της μεταφέρθηκε στο ΥΠΠΟ.

5. Το 1996 (ΦΕΚ αρ. 453, Β', Ι4-6-96) ολόκληρη η νήσος κηρύσσεται και αρχαιολογικός χώρος.

6. Από την πλευρά του ΥΠΧΩΔΕ, η Ύδρα (οικισμός) αλλά δίχως ιδιαίτερο

ΠΡΟΒΙΝΗΣ
Π.Ο.Σ.
3177
ΙΑ 115 28
00 362

τοπογραφικό προσδιορισμό) χαρακτηρίσθηκε ως παραδοσιακός οικισμός μεταξύ των 432 οικισμών του ΗΔ της Ι9-Ι0-78(ΦΕΚ 594,Δ',Ι3-ΙΙ-78).

Αυτή η σώρευση προστατευτικών προσδιορισμών και νομοθετημάτων δημιουργήσε ταυτόχρονα και κάποια σύγχυση αρμοδιοτήτων, την οποία μέχρι σήμερα μόνο το Δικαστήριό σας θέλησε να διαλευκάνει, με δεσμευτική απόφασή του. Όπως διαπιστώνεται από το προσαγόμενο Πρακτικό του ΚΑΣ, έχει ήδη ολοκληρωθεί τόσο ΓΠΣ για τους οικισμούς της Ύδρας όσο και η σχετική Πολεοδομική Μελέτη (βλ. κατάθεση της καθηγήτριας στο Ε.Μ. Πολυτεχνείο κ. Ελ. Μαΐστρου). Για τους "γνωστούς" λόγους οι σχετικές διαδικασίες έγκρίσεων δεν προχώρησαν, θα προσαγάγουμε, όμως, στο Δικαστήριο όσα αναφέρονται, στις μελέτες αυτές, ως προς το επίδικο θέμα.

Γ.Η νομολογία του ΣτΕ

Βασική ως προς το θέμα είναι η απόφαση ΙΙ9Ι/Ι996 και, μάλιστα, η σκέψη αρ. ΙΙ. Αναφέρεται σε αυτήν:

"Επειδή εκ των ανωτέρω διατάξεων (Σ.Σ. βλ. προηγούμενες αναφορές μας) προκύπτει ότι ο οικισμός της Ύδρας εις την ομώνυμον νήσον έχει εν τω συνόλω του υπαχθή εις το αυστηρόν νομικόν καθεστώς προστασίας των μνημείων προγενεστέρων του Ι830, λόγω της αρχιτεκτονικής του αξίας (...), τουθ' όπερ σημαίνει ότι ολόκληρος ο οικισμός έχει μνημειακόν χαρακτήρα και είναι προστατευταίος ως τοιούτος και δη "ως τούτος καθορίζεται υπό της υφισταμένης πολεοδομικής του καταστάσεως", κατά ρητήν της προμνημονευθείσης υπ' αρ. υπουργικής αποφάσεως. Παράλληλως, όμως, ο αυτός οικισμός της Ύδρας έχει χαρακτηρισθή και ως ιστορικός τόπος, συνδεόμενος με σημαντικά γεγονότα της νεωτέρας Ελληνικής Ιστορίας, ολόκληρος δε η νήσος Ύδρα, συμπεριλαμβανομένων και των εν αυτή οικισμών, φέρει τον νομικόν χαρακτηρισμόν του τόπου ιδιαιτέρου φυσικού κάλλους και τόπου ^{κατασκευασθέντων} χρήζοντες ειδικής κρατικής προστασίας. Εκ των ανωτέρω παραλλήλων ^{κατασκευασθέντων} δεσπόζων είναι ο πρώτος ο οποίος, εν όψει της συνταγματικής προστασίας της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς, συνεπάγεται ισχυρότερον καθεστώς προστασίας".

Το Δικαστήριο, όμως, απεφάνθη και σε μία ^{πρόσφατη} ταυτόσημου χαρακτηρι-σμού ως μνημείου, υπό την τότε πολεοδομική κατάστασή του, άλλου οικισμού, εκείνου της Πάτμου (απόφαση Ι529/Ι993). Στη βασική σκέψη του αρ. 6 αναφέρονται τα εξής:

"Από τις ανωτέρω διατάξεις και ειδικώτερα από τη διάταξη περί διατηρήσεως ως μνημειακού συγκροτήματος ολοκλήρου της κωμοπόλεως της Πάτμου συνάγεται ότι δύνανται να ανοικοδομηθούν όχι μόνον οικόπεδα εφ'ων υφίστατο ~~κατά~~ την θέσιν εν ισχύϊ της σχετικής διατάξεως κτι-

σματα, αλλά και οικόπεδα επί των οποίων αποδεικνύεται, βάσει ιδίως συμβολαίων ή άλλων στοιχείων, ότι προϋπήρξαν κτίσματα οποτεδήποτε, έστω και προ της εκδόσεως της προαναφερθείσης υπουργικής αποφάσεως. Άρα, επιτρέπεται η ανακατασκευή οικοδομήματος παρομοίου προς εκείνο του οποίου η ύπαρξη δύναται να αποφειχθεί, πάντοτε βεβαίως υπό τους προσθέτους όρους και περιορισμούς, τους οποίους θα θέσει για την ανακατασκευή του το Υπουργείο Πολιτισμού".

Στη σημείο αυτό προσάγουμε τη σχετική φωτογραφία αρ.Ι3 (λήψη από ελικόπτερο), τις φωτογραφίες αρ.Ι4 και Ι5 και το συμβόλαιο αρ.Ι6249/ /24-ΙΙ-2003 της συμβ/φου Ύδρας Κοττομάτη-Καλογιάννη: από τις πρώτες διαπιστώνεται η βραχύδης και δασική και επικλινής έκταση, στη θέση Αυλάκι, όπου δεν υπάρχει ούτε ίχνος παλαιάς οικοδομής, ενώ στο συμβόλαιο αγοράς της επίδικης έκτασης, από τον εργολάβο οικοδομών Α.Πιτσιλό, η έκταση αυτή αναφέρεται ως "οικόπεδο" (και η προσβαλλόμενη απόφαση ως... :...."οικόπεδο" την αναφέρει!.....).

Δ.Η θέση του Υπουργείου Πολιτισμού

Είναι χαρακτηριστικό ότι, σε όλη την συζήτηση στο ΚΑΣ, είναι απόύσα οιαδήποτε αναφορά στους εξειδικευμένους χαρακτηρισμούς ως προς τους οικισμούς της Ύδρας (μνημεία), αλλά και στην εξειδικευμένη νομολογία του Δικαστηρίου σας. Η όλη συζήτηση ξεκινά με Πρακτικό μίας επιτροπής αυτοψίας, όπου όλα εστιάζονται στο χαρακτήρα της έκτασης αυτής ως δασικής και στο "ισχύον" (SIC) σκαρίφημα των ορίων του οικισμού, που καθόρισε παντελώς ατύπως όσα μία τηλεγραφική και παντελώς αναιτι-λόγητη έκθεση μηχανικού του 1966 θέλησε να διαλάβει, άγνωστο πώς και γιατί και με ποιά μέθοδο (γι' αυτήν ακολουθώς).

Ο μηχανικός του αγοραστή-εργολάβου εκεί εστιάζεται και αυτός. Όμως μετά από αυτόν, η αναπλ. καθηγήτρια στο Ε.Μ.Π. κ. Μαΐστρου έθεσε το όλο θέμα στη σωστή του βάση, αναφερθείσα στις παραδοθείσες μελέτες του ΓΠΣ και Πολ. Μελέτης Ύδρας, οι οποίες προβλέπουν διατήρηση του δασικού χαρακτήρα της επίδικης έκτασης, αλλά και στο ά.Ι3 του ν.3028/02. Συνεχίζοντας, τονίζει ότι για το επίδικο σχέδιο ανέγερσης συγκροτήματος κατοικιών είναι αδύνατο να μη γίνουν εκβραχισμοί, που δεν θα αλλάξουν το τοπίο, ότι η θέση αυτή είναι αδόμητη και ^{εάν} εκεί δεν υπάρχει οικισμός και ότι, έτσι, θα δημιουργηθεί για την Ύδρα και προηγούμενο, το οποίο θα εκμεταλλευθούν και άλλοι "ενδιαφερόμενοι" στο μέλλον.

Ο αρχιτέκτων κ. Ευφραιμίδης, ως εκπρόσωπος της Ελλ. Ετ., υπογράμμισε ότι η κλίση του εδάφους στον επίδικο χώρο είναι 35-40 % και ότι με την ανέγερση του συγκροτήματος θα προκύψει μη αντιστρέψιμη παρέμβαση, ενώ

η εκπρόσωπος της αρμόδιας της Εφορείας Βυζαντινών Αρχαιοτήτων, όπου υπάγεται η Ύδρα, εξήγησε ότι η μαζική οικοδόμηση τόσων πολλών οικοδομών δημιουργεί νέα δεδομένα στην Ύδρα, ενώ δεν έχει καν γίνει οριοθέτηση του οικισμού. Τέλος, ο ίδιος ο προεδρεύσας του ΚΑΣ, νομικός σύμβουλος του ΥΠΠΟ, δήλωσε ότι θα προκληθεί καταστροφή του αναγλύφου του εδάφους, με έμμεση βλάβη στον οικισμό.

Παρόλα αυτά, σε σχετική γνωμοδότησή της (σχετ. αρ. Ι7), η ίδια Ιη ΕΒΑ, πάντα μη αναφερόμενη στους εξειδικευμένους χαρακτηρισμούς προστασίας των οικισμών της Ύδρας, αλλά ούτε και στη νομολογία του ΣτΕ, δέχεται την ανέγερση οικοδομημάτων, αλλά εντελώς αντιφατικά επισημαίνει και ότι η ένταξη ενός νέου συνενκτικού δομημένου ιστού στην υφιστάμενη αδόμητη βραχώδη περιοχή, όσο και η δόμηση, αξιολογούνται ως εξαιρετικά μεγάλες, για τη σχέση δομημένου-αδόμητου χώρου στο συγκεκριμένο σημείο της πλαγιάς του λόφου του Αγ. Αθανασίου. Σημειώνεται ότι «ο λόφος αυτός αποτελεί ένα από τα λίγα αδόμητα εναπομείναντα βραχώδη ^{ελεύθερα} στον οικισμό, στοιχείο που συντελεί στο φυσικό κάλλος του νησιού και στο χαρακτηρισμό του ως μνημείου στο σύνολό του» (Σ.Σ. εδώ ο χαρακτηρισμός του μνημείου καταχρηστικώς επεκτείνεται σε όλο το νησί, αλλά και πάλι κραυγαλέως αντιφατικά παραμένει εκτός του βασικού σκεπτικού).

Τέλος, η γνωμοδότηση στην κατακλείδα της παραδέχεται ότι η ανέγερση πολυάριθμων κατοικιών, η οποία απαιτεί διαμορφώσεις περιβάλλοντα χώρου, με πλατώματα και υπαίθριες κλίμακες, ώστε να καθίσταται δυνατή η επικοινωνία μεταξύ των κτιριακών μονάδων, έχει ως συνέπεια τον κατακερματισμό του φυσικού βραχώδους τοπίου. Κατά τα λοιπά, προχωρεί σε σημειακές υποδείξεις για την υλοποίηση του σχεδιασθέντος συγκροτήματος κατοικιών.....

Ε. Τα πολεοδομικά δεδομένα

Η μόνη πολεοδομική "ρύθμιση" για τον οικισμό της Ύδρας που προβάλλεται μέχρι σήμερα είναι μία έκθεση "καθορισμού των ορίων" του, που συνέταξε ο υπομηχανικός την ειδίκευση, τότε υπάλληλος του Γραφείου Πολεοδομίας Πειραιά Κ. Στεφαννάκης, στις 4-3-1966, με βάση σκιαρόγραμμα του ίδιου, "άνευ κλίμακος"..... (σχετ. αρ. Ι8-Ι9). Αυτό το παντελώς άτυπο χαρτί δεν μπορεί να θεωρηθεί με κανένα τρόπο σχέδιο, με την παραμικρή νομική ισχύ, για τον οικισμό της Ύδρας.

Η ίδια η Ιη ΕΒΑ, σε πρότερο, όμως, χρόνο και υπό άλλη προϊσταμένη, την κ. Ε. Τσοφοπούλου (σχετ. αρ. 20), επισημαίνει στο ΥΠΕΧΩΔΕ για την

"πολύπαθη νήσο Ύδρα", ότι δεν έχει δημιουργηθεί το κατάλληλο νομοθετικό πλαίσιο που θα διασφάλιζε αποτελεσματικά τον ιστορικό οικισμό. Τονίζει ότι οι εκβραχισμοί βλάπτουν τη φυσιογνωμία του οικισμού και ότι επιτρέπονταν (μέχρι τότε ;;;) από το ΥΠΠΟ μόνο στο πλαίσιο θεμελίωσης για ανέγερση και προσθήκη κτισμάτων, και πάντοτε εντός των ορίων οικισμού, σε ακίνητα όπου... "ως επί το πλείστον προϋπήρχαν κτίρια" (και εδώ άλλη εθελούσια παρέκκλιση από τις κηρύξεις και τη νομολογία του ΣτΕ). Παρακάτω ομολογείται ότι "Στην Ύδρα δεν έχουν νομοθετικά κατοχυρωθεί ως αδόμητες εκτάσεις οι παραπάνω κατηγορίες (αναφέρεται σε αυτές προηγουμένως, και μεταξύ τους και στον λόφο του Αγ. Αθανασίου, όπου η επίδικη έκταση) και δεν υπάρχει ειδικό πλαίσιο προστασίας του οικισμού (SIC), επομένως το έργο της προστασίας και της διαφύλαξης των χαρακτηριστικών του οικισμού βαρύνει την Υπηρεσία, η οποία εξετάζει τα παραπάνω κατά περίπτωση, με μεμονωμένες εισηγήσεις" (σχετ. αρ. 21).

Εδώ πλέον σκιαγραφείται με πλήρη σαφήνεια η τακτική και η στρατηγική του Υπουργείου "κατά περίπτωση" και το γεγονός ότι αφέσταται παντελώς από την κήρυξη των οικισμών ως μνημείων, ενώ έχει παραμερσίσει εντελώς τη νομολογία του Δικαστηρίου σας. Και οι προτάσεις πολεοδομικού χαρακτήρα με τις οποίες κλείνει το έγγραφο ~~εντελώς~~ έχουν ακριβώς τη σκέψη μας αυτή.

Τέλος, προσάγουμε ένα έγγραφο του Οργανισμού Αθήνας, της 5-8-1993 (σχετ. αρ. 22), με το οποίο είχε αποσταλεί σε όλους ^{τους} συναρμόδιους φορείς η παραδοθείσα πρόταση του ΓΠΣ Ύδρας. Παρά τα αναγραφόμενα σε αυτό, τελικά δεν προωθήθηκε η ολοκλήρωση της σχετικής διαδικασίας. Επιφυλασσομαστε, πάντως, να προσαγάγουμε όσα αυτό και ^νεπίσης παραδοθείσα Πολεοδομική Μελέτη πρόβλεπαν για το αδόμητο της επίδικης έκτασης.

Ως προς τον ειδικό, τώρα, χαρακτηρισμό της Ύδρας ως τοπίου ιδιαίτερου φυσικού κάλλους, προσάγουμε ένα πρόσφατο έγγραφο του ΥΠΕΧΩΔΕ, Τμήματος Διαχείρισης Φυσ. Περιβάλλοντος (Ι-ΙΙ-05, σχετ. αρ. 23), το οποίο εκθέτει αναλυτικά το θεσμικό ζήτημα, αγνοεί τη μέχρι ^{τότε} κήρυξη της Ύδρας με αυτόν τον χαρακτηρισμό, την εντάσσει στις..... προτεινόμενες προς κήρυξη περιοχές και καταλήγει σε εντελώς θεωρητικές προσεγγίσεις, αφού ως γνωστό εκιρεμεί και το θέμα αυτό, δηλαδή του ορισμού, θεσμοθέτησης και όρων προστασίας των περιοχών αυτού του είδους.

ΣΤ.Ο δασικός χαρακτήρας της επίδικης έκτασης

Από πρόσφατο έγγραφο του ΥΠΠΟ το οποίο εντοπίσαμε (σχετ. αρ. 24), με ημερονημία 8-2-06 και αρ. πρωτ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/ΒΙ/Φ26/8509/412, γίνεται

γνωστό ότι επίδικη έκταση, με την όμορη ιδιοκτησίας Μπαρτζώνα, αποτε-
λούν δημόσιες δασικές εκτάσεις, και τίθεται πλέον το βασικό ερώτημα
πώς προχώρησε στο ΥΠΠΟ η όλη διαδικασία οικοδόμησής τους, πέρα από
όσα ήδη αναπτύξαμε. Νέο έγγραφο του ΥΠΠΟ, της 3-10-06, επανέρχεται
στον ίδιο χαρακτηρισμό (σχετ. αρ. 25).

Πέρα από αυτά, προσάγουμε και τα με αρ. 26-30 σχετ. έγγραφα, στα
οποία εξειδικεύονται οι απόψεις των δασικών Υπηρεσιών για την επίδι-
κη έκταση. Στο με αρ. 27 (έγγραφο της 23-7-1998, της Γεν. Γραμμ. Δασών
του Υπουργείου Γεωργίας) τονίζεται ιδιαίτερα προς τον Οργανισμό
Αθήνας ότι ακόμα κι αν για τις ανάγκες του πολεοδομικού σχεδια-
σμού επιβαλλόταν να συμπεριληφθούν δασικές εκτάσεις μέσα στον οικι-
σμό της Ύδρας, αυτές θα έπρεπε να διατηρήσουν αναλλοίωτο τον δασικό
τους χαρακτήρα, απαγορευομένης κάθε άλλης χρήσης και κάθε επέμβασης,
ακόμα και για κατασκευή έργων κοινωφελούς ή κοινόχρηστου χαρακτήρα,
κατά το ά. 19 ΓΟΚ.

Ζ. Η θέση του Δήμου Ύδρας

Για τη θέση του Δήμου Ύδρας, προσάγουμε δύο χαρακτηριστικά
έγγραφα του (αρ. σχετ. 31 και 32). Στο πρώτο (6-4-2001), γίνεται αναφορά
στην "απογοήτευση των επενδυτών" (δηλαδή εργολαβοκατασκευαστών), που
αποβλέπουν να αποκτήσουν γη στην Ύδρα, απευθύνεται προς τον Συμβο-
λαιογραφικό Σύλλογο Αττικής και ούτε λίγο ούτε πολύ ζητά από τα
μέλη του να μην απαιτούν τις κατά νόμο βεβαιώσεις από τα Δασαρχεία,
αφού..... ολόκληρη η Ύδρα έχει κηρυχθεί αρχ. χώρος και άρα εξαιρεί-
ται, σύμφωνα με το ά. 3, παρ. 6, περ. στ' του ν. 998/79.

Το δεύτερο έγγραφο (26-1-2006) αναφέρεται ειδικότερα στην επίδικη
περίπτωση, επικαλείται ότι η επίδικη ιδιοκτησία βρίσκεται μέσα στον
οικισμό της Ύδρας και επομένως δεν διέπεται από τον ν. 998/1979!

Αφήνουμε στην κρίση του Δικαστηρίου τις αναφερόμενες "θέσεις".

Η. Λόγοι ακυρώσεως

Ι. Η επίδικη έκταση βρίσκεται, ως δασική έκταση, μηδέποτε δομηθείσα,
(και χαρακτηριζόμενη τόσο από τις αρμόδιες δασικές Υπηρεσίες, όσο και
από τα κατατεθέντα σχέδια-προτάσεις ΓΠΣ και Πολ. Μελέτης ως δημόσια
δασική έκταση που πρέπει να παραμείνει αδόμητη), μέσα στους χαρακτηρι-
σμένους ως μνημεία οικισμούς της Ύδρας (Ύδρα, Καμίνι, Βλυχός). Σύμφωνα
και με την ειδική νομολογία του Δικαστηρίου σας, οφείλει να πα-

ραμείνει παντελώς αδόμητη και να διαφυλαχθεί το φυσικό ανάγλυφο του εδάφους στη θέση Αυλάκι. Η προσβαλλόμενη απόφαση εδράζεται, συνεπώς, σε πλήρως ανεπαρκή αιτιολογία, αντιφατικά εκφρασμένη, όλες δε οι γνωμοδοτικές πράξεις των κλιμακίων της Διοίκησης, χαρακτηρίζονται από κενά και ελλείψεις, στηριζόμενες σε υποκειμενικές κρίσεις των συνταξάντων ή συμμετασχόντων σε αυτές, παραλείποντας να λάβουν υπόψη τους το ισχύον νομικό καθεστώς προστασίας της Ύδρας, ιδιαίτερα εκείνο της κήρυξης των οικισμών ως μνημείων. Ένα καθεστώς που δεν επηρεάζεται από τον νέο νόμο 3028/2002.

2. Συμφώνως παραβιάστηκε το ά.24 του Συντάγματος, καθότι αφορά την προστασία της αρχιτεκτονικής μας κληρονομιάς, διότι με την προσβαλλόμενη πράξη και με την απαρχήν άδεια που παρέχει θα δομηθεί δημόσια δασική έκταση, δασικού και βραχώδους χαρακτήρα, η οποία επιστημονικά ήδη έχει προ μακρού προταθεί να παραμείνει αδόμητος χώρος.

3. Παραβιάστηκε με την προσβαλλόμενη πράξη και το ά.Ι4 του ν. 3028/2002, το οποίο προβλέπει ότι μέσα σε αρχαιολογικούς χώρους (και όσον αφορά το Αυλάκι, εφόσον τούτο ήθελε θεωρηθεί ότι δεν εμπίπτει στους οικισμούς-μνημεία, αλλά στον υπόλοιπο χώρο της νήσου Ύδρας, που έχει κηρυχθεί αρχ.χώρος) απαγορεύεται η ανέγερση νέων κτιρίων και επιτρέπεται μόνον η αποκατάσταση ερειπωμένων κτισμάτων, ενώ στην προκειμένη περίπτωση διαταράσσεται η σχέση δομημένου-αδόμητου-υπαίθριων χώρων, ακόμα και με τη νέα προς κατασκευή μελέτη προς έγκριση από το ΥΠΠΟ. Παραπέμπουμε ιδιαίτερα στην Εισηγητική, εν προκειμένω, Έκθεση του νόμου αυτού (Κώδ.ΝοΒ, τόμος 50, σελΙ348), σύμφωνα με την οποία επιδιώκεται να ληφθούν υπόψη οι πολλές και ποικίλλες διατάξεις της χωροταξικής και πολεοδομικής νομοθεσίας για την προστασία των αρχαιολογικών χώρων και των ιστορικών τόπων όπως και των ζωνών προστασίας των ακίνητων μνημείων, ενώ τονίζεται ότι επιδιώκεται η συνεργασία μεταξύ ΥΠΠΟ και ΥΠΕΧΩΔΕ. Αναφορά υπάρχει και στις γνωστές ζώνες Α' και Β'. Αλλά για την Ύδρα, δεδομένου ότι ^{έχει} βραχυκυκλωθεί ο πολεοδομικός σχέδιασμός και κάποιοι "αλιεύουν" σε "θολά νερά", πλέον καθοριστικούς παράγοντας είναι ο χαρακτηρισμός των οικισμών ως μνημείων, σύμφωνα και με την ΙΙ9Ι/Ι996 ΣτΕ.

Συμφώνως σημειώνεται και παράβαση της παρ.6 του ίδιου άρθρου, σύμφωνα με το οποίο σε αρχ.χώρους που βρίσκονται μέσα ή είναι ενεργοί οικισμοί, εκδίδονται από τα συναρμόδια Υπουργεία ΠΔ με ειδικές ρυθμίσεις, όσον αφορά τους περιορισμούς ιδιοκτησίας, χρήσεις γης κλπ. Μέχρι να εκδοθούν αυτά τα ΠΔ, δεν σημαίνει ότι επιτρέπεται η έρπουσα και κατά περίπτωση δόμηση στους χώρους αυτούς, άλλως θα καταστρατηγείτο πλήρως το πνεύ-

μα και το γράμμα του νόμου, Και εφόσον τέτοια ρύθμιση δεν έχει μέχρι σήμερα καταλήξει, Το Δικαστήριο θεωρούμε ότι οφείλει να προστατεύσει κάθε αδόμητη περιοχή, μάλιστα της φύσεως της επίδικης έκτασης, κάνοντας μάλιστα χρήση και της γενικής αρχής της φειδωλής χρήσεως του εδάφους. Και δεν θεωρούμε ότι εν προκειμένω μπορεί να θεωρηθεί ότι παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας, δεδομένου ότι ο αγοραστής της επίδικης έκτασης γνώριζε καλώς ως εργολάβος της Ύδρας και, πάντως, όφειλε να γνωρίζει το καθεστώς της προστασίας των οικισμών και της νήσου της Ύδρας.

4. Η επίδικη έκταση, σε όλα τα έγγραφα των αρμοδίων δασικών Υπηρεσιών, χαρακτηρίζεται ρητά ως δημόσια δασική. Κατ'εφαρμογή της δασικής νομοθεσίας και κατ'επιταγή του Συντάγματος για την προστασία των δασών, απαγορεύεται απολύτως η ιδιωτική δόμηση επ'αυτής και το ΥΠΠΟ όφειλε, προ πάσης αδειοδοτήσεως, να λάβει σοβαρά υπόψη του τον χαρακτηρισμό αυτόν, πράγμα που δεν έκανε.

Για τους λόγους αυτούς και για όσους άλλους θα προβάλουμε προσέτως,

ΖΗΤΟΥΜΕ

να γίνει δεκτή η αίτησή μας, και να καταδικασθεί το αντίδικο στη δικαστική δαπάνη, προσάγουμε δε με την παρούσα όλα τα μνημονευόμενα σχετικά πειστήρια και έγγραφα.

Αθήνα, 17 Μαΐου 2007

Ο εντολοδόχος δικηγόρος

ΒΑΣΙΛΗΣ Κ. ΔΩΡΟΒΙΝΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Α.Μ. Δ.Σ.Α. 3177
ΣΕΠΤΑ 28 ΑΘΗΝΑ 115 28
ΤΗΛ. 210 77.00 362

ΕΔ. ΕΣ.

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 47-49
ΑΘΗΝΑ 105-64
ΤΜΗΜΑ Ε'**

Παράκληση στην απάντηση να αναφέρεται ο αριθμός της καταθέσεως και το όνομα του βοηθού εισηγητή εφόσον αναγράφεται τούτο.

Αριθ. καταθέσεως: 3392/2007

Βοηθός Εισηγητής: Παπαϊωάννου Α.

**Ο Πρόεδρος του Ε' Τμήματος
του Συμβουλίου της Επικρατείας**

Ορίζει σύμφωνα με τα άρθρα 20 και 21 του Π.Δ. 18/1989 υπό τον τίτλο "Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας" (ΦΕΚ 8 Α'), δικάσιμο για να συζητηθεί στο Ε' Τμήμα η αίτηση του ΣΩΜ. "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ & ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ" κ.λπ. την **Τετάρτη, 12 Νοεμβρίου 2008 και ώρα 9.30 π.μ. με εισηγητή τη Σύμβουλο Σακελλαροπούλου Αικατερίνη.**

Παραγγέλλουμε να ανακοινωθεί στον εισηγητή η δικογραφία και να κοινοποιηθούν αντίγραφα της αιτήσεως και της παρούσας πράξεως στον αρμόδιο **ΥΠ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ** και στον με την παράκληση να διαβιβάσει τουλάχιστον 30 ημέρες πριν από τη δικάσιμο στον εισηγητή απευθείας όλα τα σχετικά με την υπόθεση έγγραφα, συνοπτική έκθεση της αρμόδιας υπηρεσίας, καθώς και τα τυχόν έγγραφα από τα οποία αποδεικνύεται ότι έγινε η κοινοποίηση στον αιτούντα ή ότι αυτός έλαβε γνώση του περιεχομένου των προσβαλλόμενων πράξεων.

Αθήνα, 23/5/2007

Ο Πρόεδρος

Η Γραμματέας

Κων. Μενουδάκος

Γ. Σακελλαρίου

Ακριβές αντίγραφο από το πρωτότυπο

Αθήνα, 23/5/2007

Η Γραμματέας

Βαϊδάνη Ειρήνη

Βασίλης Κ. Δωροβίνης

Δικηγόρος - Πολιτικός Επιστήμονας

Ξενίας 28 - Αθήνα (115 28)

Τηλ.: 210 7700 362, Τηλ/πο: 210 6000 259

E/827

8-3-2007

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ (Ε' Τμήμα)

Επιτροπή Αναστολών

Αίτηση
των

1. Ελληνικής Εταιρείας για την Προστασία του Περιβάλλοντος και της Πολιτιστικής Κληρονομιάς, με έδρα την Αθήνα, επί της οδού Τριπόδων 28
2. Συλλόγου Οικολόγων Ύδρας "Η Ύδραίσα Φώκια", με έδρα την Ύδρα και των δύο σωματείων νομίμως συσταθέντων και υφισταμένων

κατά

του Υπουργού Πολιτισμού, οδός Μπουμπουλίνας 20, Αθήνα

για την προσωρινή και οριστική αναστολή

της απόφασής του ΥΠΠΟ/ΓΔΑΚΠ/ΑΡΧ/ΒΙ/Φ26/Ι09Ι64/5586/Ι-Ι2-06, με την οποία εγκρίθηκε καπαρχάς η ανέγερση κατοικιών στη θέση "Αυλάκι" της νήσου Ύδρας

Καταθέσαμε σήμερα στο Δικαστήριό σας αίτηση ακυρώσεως κατά της αναφερομένης πράξεως, με αρ. καταθ. 3392/06. Με την απόφαση αυτή δίδεται καταρχήν η άδεια να ανεγερθεί συγκρότημα κατοικιών σε δημόσια διασική έκταση της νήσου Ύδρας, στη θέση "Αυλάκι" - Αγ. Αθανάσιος, επί βραχώδους και ανέκαθεν παντελώς αδόμητου τμήματος της νήσου, μεταξύ των οικισμών της Ύδρας και του Καμινιού, το οποίο με την προσβαλλόμενη χαρακτηρίζεται ανακριβώς ως "οικόπεδο".

Στην αίτηση ακυρώσεως, προσάγοντας και κρίσιμα έγγραφα, προς επαρκή ενημέρωση του Δικαστηρίου, έχουμε περιγράψει επακριβώς το ιστορικό της υποθέσεως, με όλα τα αναγκαία προκαταρκτικά, το ισχύον νομοθετικό καθεστώς της Ύδρας, σε ό,τι αφορά την επίδικη περίπτωση, μάλιστα την κήρυξη των τριών οικισμών ως διατηρητέων μνημείων (1967), πράγμα με ιδιαίτερες συνέπειες για τη δόμηση σε αυτούς, όπως ήδη έχει νομολογήσει το Δικαστήριό σας τόσο για την ίδια την Ύδρα όσο και για ταυτόσημη περίπτωση. Επιπλέον αναφέραμε τη σωρευτική κήρυξη, πριν και μετά από τον χαρακτηρισμό αυτόν, ολόκληρης της νήσου ως αρχ. χώρου,

ως ιστορικού τόπου και ως τοπίου ιδιαίτερου φυσικού κάλλους, ενώ αναφερθήκαμε και στη νομολογία του Δικαστηρίου σας.

Ακολούθως αναλύσαμε ιδιαίτερα τη θέση του Υπουργείου Πολιτισμού, το οποίο μάλιστα παραμέρισε τους ^{για τους οικισμούς} ιδιαίτερους οικισμούς, αλλά και τη νομολογία του Δικαστηρίου, εκθέσαμε τα πολεοδομικά δεδομένα που διέπουν (ή μάλλον δεν διέπουν) τη νήσο και τη λειψή σχετική τακτική του ΥΠΠΟ, ιδιαίτερα μετά την πλήρη περιέλευση σε αυτό της προστασίας της, σύμφωνα με την οποιά ενεργείται κατακερματισμός του αντικειμένου προστασίας, κατά ατομική περίπτωση, και παρέχονται οι ανάλογες "διευκολύνσεις".

Επτόπιν αναφερθήκαμε στον δημόσιο δασικό χαρακτήρα της επίδικης έκτασης και καταλήξαμε να εκθέσουμε τη στάση του Δήμου Ύδρας, προς εξυπηρέτηση δομιστικών συμφερόντων.

Τέλος, εκθέσαμε τρεις λόγους ανυρώσεως, που αφορούν τη προστασία της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς και του περιβάλλοντα, αδόμητου χώρου που την περιβάλλει, και ένα επιπλέον λόγο για την προστασία των δημοσίων δασικών εκτάσεων.

Με την προσβαλλόμενη πράξη δίδεται η γενική άδεια να δομηθεί ο από αιώνων αδόμητος και δασικός χώρος στη θέση Αυλάκι-Άγ. Αθανάσιος, στον οποίο δεν υπήρξαν ποτέ ίχνη δόμησης στους νεότερους χρόνους. Αυτή τη στιγμή καταλήγουν νέα σχέδια δόμησής του, σύμφωνα με τους ελαστικούς "περιορισμούς" της προσβαλλόμενης. Και είναι πολύ πιθανό ότι και αυτά θα εγκριθούν κατά τον χρόνο των θερινών διακοπών του Δικαστηρίου.

Ο κίνδυνος δόμησης είναι επικραμμένος και πιθανολογούμενος. Ένα ζωτικό τμήμα του φυσικού περιβάλλοντος της Ύδρας απειλείται να μεταβληθεί σε οικιστικό, κατά το "πρότυπο" της Μυκόνου. Δυστυχώς και η τοπική αυτοδιοίκηση ρέπει προς αυτό το είδος της "ανάπτυξης", μυωπικά αντιμετωπίζοντας το μέλλον της νήσου, ακόμα και αυτό το τουριστικό, σύμφωνα με τα σημερινά παραδεκτά δεδομένα.

Σε μία νήσο όπου ο μεγάλος βαθμός προστασίας παραμένει σε θεωρητικό επίπεδο, λόγω του ότι η Διοίκηση επιμένει να μη τον υλοποιεί, ^{και} χρησιμοποιώντας και το μεγάλο κενό προοδομικών ρυθμίσεων ιδιαίτερα για τους οικισμών χώρους, η δοθείσα άδεια με την προσβαλλόμενη και η τελική έγκριση σχεδίων (διότι περι^{αντ} πρόκειται, πλέον), θα δημιουργήσει μη αντιστρέψιμη κατάσταση και ένα κακίστο προηγούμενο, για μία μαζική, πλέον, δόμηση όχι μόνο στους εναπομείναντες ελεύθερους, δασικούς ή μη, χώρους, μεταξύ των οικισμών της Ύδρας, αλλά και στο συνολικό τοπίο του υπόλοιπου νησιού, ως προς το οποίο

άλλα "σχέδια" επικρέμονται ήδη, με πρώτο το διαβόητο "σχέδιο Μπράνσον" για δημιουργία άλλου οικισμού στον οικισμό της Ίδρας, και συγκεκριμένα στα όριά του με το Καμίνι.

Μία καθυστέρηση από το Δικαστήριό σας και μία ανεμπόδιστη, τελικά, διαδικασία προς την τελική έγκριση των σχεδίων, θα ανοίξει τους "ασκούς του Αιδόλου", προς τις υπολειπόμενες αδειοδοτήσεις και την τελική δόμηση του χώρου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ζητούμε να γίνει δεκτή η αίτησή μας και να μας χορηγηθεί προσωρινή και οριστική αναστολή της προσβαλλόμενης, μέχρι να εκδώσει το Δικαστήριο την απόφασή του επί της αιτήσεως ακυρώσεως.

Αθήνα, 17 Μαΐου 2007

Ο εντολοδόχος δικηγόρος

ΒΑΤΣΙΑΣ Κ. ΑΠΟΡΟΒΙΝΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΕΛ.Μ. Δ.Σ.Α. 3177
Α. 28 ΑΘΗΝΑ 115 28
Τ. 210 77 00 362

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
(Ε' Τμήμα)

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

ΕΠΕΔΟΘΗ 1335
ΚΑΝΕΛΛΑ Θ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΗΤΡΙΑ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 4 - ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 62 19 726

1. ★ Λεονάρδου Πιτσιλού του Γεωργίου και της Ελένης, κατοίκου Ύδρας.
2. Ελένης Πιτσιλού του Λεονάρδου και της Μαρίας, σύζυγος Σταύρου Γούναρη, κατοίκου Ύδρας.

ΚΑΤΑ

1. Της Ελληνικής εταιρείας για την προστασία του περιβάλλοντος και της πολιτιστικής κληρονομιάς που εδρεύει εν Αθήναις οδός Τριπόδων 28 και εκπροσωπείται νόμιμα.
2. Του Συλλόγου Οικολόγων Ύδρας «Η Υδραίισα φώκια» που εδρεύει εις Ύδρα και εκπροσωπείται νόμιμα

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ

της υπ' αριθμ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΚΠ/ΑΡΧ/Β7/Φ26/109164/5586/1.12.2006 Αποφάσεως του Υπουργού Πολιτισμού με την οποίαν κατ' αρχάς ενεκρίθη η ανέγερσις κατοικιών στην θέση «Αυλάκι» της Νήσου Ύδρας

----- * -----

Επί της από 17.5.2007 αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον Υμών, των αντιδίκων σωματείων κατά της αποφάσεως του Υπουργού Πολιτισμού ΥΠΠΟ/ΓΔΑΚΠ/ΑΡΧ/Β7/Φ26/109164/5586/1.12.2006 με την οποίαν εγκρίθηκε κατ' αρχάς η ανέγερση κατοικιών στην θέση «Αυλάκι» της νήσου Ύδρας, ησκήθη παραλλήλως και αυθημερόν (17.5.2007) αίτηση για προσωρινή και οριστική αναστολή της ιδίας ως άνω αποφάσεως.

Επί της εν λόγω αιτήσεως έχομε να εκθέσωμε τα ακόλουθα, επιφυλασσόμενοι να ασκήσωμε νομίμως και εμπροθέσμως παρέμβαση υπέρ του κύρους της προσβαλλομένης Αποφάσεως.

Α. ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Δυνάμει του υπ' αριθμ. 16249/24.11.2003 συμβολαίου της συμβολαιογράφου Ύδρας Μαρίας Κοττομάτη - Καλογιάννη αγοράσαμε κατά 50% εξ

αδιαιρέτου εκάτερος εξ ημών το εις το ως άνω συμβόλαιον περιγραφόμενο ακίνητον (οικόπεδον) κείμενον εις Ύδραν εις θέσιν «Αυλάκι», εντός των ορίων του οικισμού Ύδρας, άρτιον και οικοδομήσιμον και άνευ οιουδήποτε πραγματικού ή νομικού ελαττώματος, καταβληθέντος υφ' ημών του αναλογούντος φόρου μεταβιβάσεως καθώς και των λοιπών συναφών εξόδων (σχετ. 1).

Εν συνεχεία μετά από πάροδον διετίας, αποφασίσαμε να οικοδομήσωμε το εν λόγω οικόπεδον ακολουθήσαντες την νόμιμον διαδικασίαν.

1. Με την από 1.6.2005 με αίτησή μας με αριθ. Πρωτ. 3916/1.6.05 (σχετ. 2^α, 2Β), καταθέσαμε στην 1^η Εφορία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων (1^η ΕΒΑ) οριστική αρχιτεκτονική μελέτη των νέων διορόφων κατοικιών στην περιοχή Αυλάκι του Δήμου Ύδρας με συνημμένα όλα τα απαραίτητα στοιχεία αιτούμενοι την έγκρισή της.

Αναφορικώς με την αρχιτεκτονική μελέτη την υποβληθείσα στην 1^η ΕΒΑ, αυτή είχε ήδη εγκριθή από την αρμοδία Πολεοδομία της Νομαρχίας Πειραιώς ως προς την νομιμότητα και την τήρηση του Γενικού Οικοδομικού Κανονισμού σ' αυτήν και την έγκριση της Ε.Π.Α.Ε., ώστε η 1^η ΕΒΑ όταν την υποβάλαμε ουδεμίαν αντίρρηση έφερεν εν σχέσει με τα μορφολογικά, τυπολογικά και άλλα στοιχεία και προφορικώς συμφώνησε με την μορφήν και διάταξιν των κατοικιών.

2. Δέον να σημειωθή ότι επί του τοπογραφικού (ανωτ. σχετ. 2Β) έχει σημειωθή η θέσις της ιδιοκτησίας μας και η διαπίστωση ότι ευρίσκεται αύτη εντός του θεσμοθετημένου οικισμού της Ύδρας. Δεν αφίσταται των αυτών διαπιστώσεων για την πληρότητα και αρτιότητα της μελέτης ή εισήγησις της 1^{ης} ΕΒΑ προς το ΥΠΠΟ/ΔΒΜΑ με αριθμ. Πρωτ. 66412-ΔΒΜΑ/3485/11.8.2005 (σχετ. 3).

Πέραν του ότι ουδόλως η Υπηρεσία εισηγείται το αδόμητον της περιοχής, διαπιστώνεται ότι το οικόπεδο ευρίσκεται «εντός των ορίων του οικισμού Ύδρας, εκτός όμως του κεντρικού τομέα». Επίσης ότι «έχει ληφθή υπ' όψιν σε ικανοποιητικό βαθμό η μορφολογία του εδάφους για την διάταξη των κατοικιών στο οικόπεδο. Επίσης η κλίμακα, η μορφολογία των κτισμάτων και η σχέση μεταξύ τους ανταποκρίνονται στον διατηρητέο χαρακτήρα του νησιού».

Σημειώνεται δε επιπροσθέτως στο ίδιο έγγραφο, ότι η κάλυψη και ο συντελεστής δομήσεως «εφαρμόζονται στις εντός σχεδίου περιοχές και έχουν ήδη εφαρμοστή σε γειτονικές ιδιοκτησίες».

Η 1^η ΕΒΑ, αντίθετα, εισηγείται το αδόμητον σε σχέση με το αίτημα ανοικοδομήσεως της ιδιοκτησίας Μπαρτζώκα με το προγενέστερο έγγραφό της με αριθμ. Πρωτ. 7575ΔΒΜΑ/489/27.1.2005 (σχετ. 4), το οποίον αναφέρεται ως

σχετικών στο προαναφερθέν ανωτέρω έγγραφον της 1^{ης} ΕΒΑ (σχετ. 3) προκειμένου να γίνη αυτοψία της ΔΒΜΑ με την 1^η ΕΒΑ, και για τα δύο ακίνητα.

Δέον να σημειωθεί ότι στην από 3.8.2005 Εισήγηση (ανωτ. σχετ. 3) έχει ήδη λάβει χώραν η αυτοψία (ΔΒΜΑ - 1^η ΕΒΑ), όπως μέσα στο εν λόγω έγγραφο μνημονεύεται, δι ό και δεν επαναλαμβάνεται η πρόταση για το αδόμητον της περιοχής, που αρχικά είχε διατυπωθή στο προγενέστερο (27.1.2005) έγγραφο (σχετ. 4), που αφορούσε την ανοικοδόμησιν της ιδιοκτησίας Μπαρτζώκα.

3. Περαιτέρω το γεγονός ότι η ιδιοκτησία μας ευρίσκεται εντός του οικισμού, πιστοποιείται από τα ακόλουθα έγγραφα:

α) Την υπ' αριθ. Πρωτ. Δ.Υ./1884/23.5.2005 Βεβαίωση του Δήμου Ύδρας (σχετ. 5).

β) Το υπ' αριθμ. Πρωτ. 16827/Θ1565/31.10.2005 έγγραφο της Νομαρχίας Πειραιώς, Δ/ση Πολεοδομίας και Περιβάλλοντος, Τμήμα Τοπογραφικών Εφαρμογών (σχετ. 6) δια του οποίου κατόπιν αιτήσεώς μας βεβαιούται ότι για τα οικόπεδα που βρίσκονται εντός οικισμού προϋφισταμένου του 1923 (ως προς τα όρια δε, μνημονεύεται η υπ' αριθμ. 3829/4.3.66 έκθεση καθορισμού ορίων της Ύδρας) «δεν απαιτείται έγκριση Δασαρχείου για την έκδοση οικοδομικών αδειών».

γ) Το υπ' αριθ. Πρωτ. 247/26.1.2006 έγγραφο του Δήμου Ύδρας (σχετ. 7) προς το ΥΠΠΟ/Γεν. Δ/ση Αρχαιοτήτων /ΔΒΜΑ με κοινοποίηση 1) Δ/ση Δασών Πειραιά, 2) Δασαρχείο Πόρου (που εδόθηκε κατόπιν του υπ' αριθ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Β1/Φ26/89249/4620/1.11.2005 εγγράφου της Δ.Β.Μ.Α. Τμήμα Α/Χ.Μ. και Δ.Ε. το οποίον εκδόθηκε κατόπιν της υπ' αριθμ. 40/19.10.2005 Συνεδριάσεως του Κ.Α.Σ.) όπου και πάλιν βεβαιούται ότι η ιδιοκτησία μας ευρίσκεται εντός των ορίων του οικισμού Ύδρας κλπ.

δ) Το υπ' αριθμ. Πρωτ. 14493/Β 1275/31.7.2006 έγγραφον της Νομαρχίας Πειραιώς, Δ/ση Πολεοδομίας και Περιβάλλοντος, τμήμα Πολεοδομικών Εφαρμογών (σχετ. 8), όπου (κατόπιν αιτήσεως της Αρχιτέκτονος Δήμητρας Κοράβου), και αύθις βεβαιούται ότι η ιδιοκτησία μας ευρίσκεται εντός οικισμού και σημειούται επί του τοπογραφικού η θέση της, επαναδηλούνται ότι τα όρια του οικισμού έχουν καθωρισθή με την 3829/4.3.1966 έκθεση και δομείται σύμφωνα με τις διατάξεις του Π.Δ. 19-10-78 (ΦΕΚ 5949) και ότι οι όροι δόμησης αναγράφονται στο συνοδεύον το έγγραφον, σχεδιάγραμμα.

4. Παρ' όλα αυτά τα έγγραφα, (κατ' αρχήν τα σχετ. 5 και 6) το ΚΑΣ κατά την Συνεδρίαση 17/23.5.2006 κατά πλειοψηφίαν ανέβαλε την λήψη αποφάσεως επί

του αιτήματός μας, δια την ανέγερσιν κατοικιών επί του οικοπέδου μας, όσον και επί της ιδιοκτησίας Μπαρτζώκα, προκειμένου 1) να προσδιοριστούν σαφώς τα όρια του οικισμού Ύδρας όπως αυτά ίσχυαν, με επίσημα στοιχεία και προ του 1923 και 2) να διατυπωθή σαφέστερα η θέση του Δασαρχείου Πόρου ως προς τον χαρακτήρα των δύο ιδιοκτησιών, με την έννοιαν του κατεπείγοντος (σχετ. 9).

Είναι προφανές ότι οι ενέργειες αυτές και οι επανέλεγχοι που τόσο μας εκόστησαν σε χρόνο, οφείλονταν στην ανάμιξιν των αιτούντων σωματείων η οποία χρονολογείται από το φθινόπωρο του 2005, καθώς αναληθώς στην αίτηση ακυρώσεως ισχυρίζονται ότι «το παρελθόν φθινόπωρον του 2006 η πρώτη αιτούσα έγινε δέκτης πληροφοριών ότι στο Υπουργείο Πολιτισμού είχε ξεκινήσει διαδικασία προς έγκριση ανέγερσης κατοικιών ...» κλπ., εφ' όσον ευθέως προκύπτει ότι τούτο συνέβη το φθινόπωρο τουλάχιστον του 2005, διότι η επιστολή που απηύθυνε η πρώτη αιτούσα προς το ΚΑΣ φέρει πρωτόκολον 1281/ΕΕ/18.10.2005 (κι όχι 2006 όπως ανακριβώς εκτίθεται στην αίτηση ακυρώσεως) όπως προκύπτει από το σώμα του προσκομιζομένου υπό των αντιδίκων ως σχετ. 4 εγγράφου (το οποίον επαναπροσκομίζομε ως σχετ. 10). Περί του εν λόγω εγγράφου βλ. κατωτέρω κεφ. ΒΙ.

Η παρέμβαση των αιτούντων σωματείων επέφερε τις ακόλουθες συνέπειες:

Το Κ.Α.Σ. κατά την υπ' αριθμ. 40/19.10.2005 συνεδρίασή του ανέβαλλε και πάλιν την διατύπωση γνωμοδοτήσεως επί του αιτήματός μας, προκειμένου ο φάκελλος της υποθέσεως να συμπληρωθή με τα απαραίτητα κατά την κρίσιν του συμπληρωματικά στοιχεία.

Εν συνεχεία η ΔΒΜΑ/Τμήμα Αρχ/κών χώρων και Μνημείων και Αρχαιογνωστικής Έρευνας απηύθυνε με το υπ' αριθμ. Πρωτ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΚΠ/ΑΡΧ/Β1/Φ26/89249/4620/1.11.2005 έγγραφόν της προς την Διεύθυνσιν Δασών Πειραιώς, Δασαρχείον Πόρου (σχετ. 11) ερωτώντας αν το οικόπεδό μας είναι χαρακτηρισμένο ως δασική έκταση.

Το Δασαρχείον Πόρου απήντησε με το υπ' αριθ. Πρωτ. 1890π.ε./26-1-2006 έγγραφόν του (σχετ. 12) ότι κατόπιν ερωτήματος «του Οργανισμού Αθήνας (!) για τον χαρακτήρα ευρύτερης έκτασης, έχει εκδοθεί το αριθ. 65686/1450/23.7.96 έγγραφο του Υφυπουργού Γεωργίας, στο οποίον η έκταση που αναφέρεστε στα παραπάνω σχετικά έγγραφα (1, 2) φερομένης ιδιοκτησίας Δ. Μπαρτζώκα χαρακτηρίζεται δημοσία δασική έκταση υπαγομένη στις διατάξεις της παρ. 2 του αρθρ. 3 του ν. 998/79.

Σε επισυνάπτουμε το με αριθ. 65686/1450/23-7-96 έγγραφο του Υφυπουργού Γεωργίας και το αριθμ. 784π.ε./03-10-1995 έγγραφο του Δασαρχείου Πόρου. Παρακαλούμε για τις δικές σας ενέργειες».

Εν συνεχεία το Δασαρχείο προφανώς λόγω της ανακριβείας που περιείχετο στο πρώτο έγγραφο (σχετ. 12) έστειλε το υπό ιδίαν ημερομηνία υπ' αριθ. Πρωτ. 60/26-1-06 παρόμοιο έγγραφό του, (σχετ. 12α) που αφ' ενός αναφέρεται σε περισσότερα (τέσσερα αντί δύο) σχετικά έγγραφα, αλλά απ' το οποίον απαλείφεται η αναφορά περί δημοσίας δασικής εκτάσεως, που περιείχετο στο πρώτο (σχετ. 12) έγγραφο.

Το έγγραφο εξ άλλου του Υφυπουργού Γεωργίας, δεν λέει ότι πρόκειται περί δημοσίας δασικής εκτάσεως, αυτό το λέει ο Δασάρχης Πόρου στο ως άνω σχετ. 12.

Το υπ' αριθ. 65686/1450/23-7-1996 έγγραφο του Υφυπουργού Γεωργίας (σχετ. 13) με θέμα: «Απόψεις για το Γ.Π.Σ. Δήμου Ύδρας», αναφέρεται σε εκτάσεις με κίτρινη διαγράμμιση, οι οποίες είναι μη δασικές και σε εκτάσεις με πράσινη διαγράμμιση οι οποίες υπάγονται στις διατάξεις του ν. 998/79 όπως τούτο προκύπτει από τα υπ' αριθ. 784 π.ε./3-10-95 και 111/5-2-96 έγγραφα του Δασαρχείου Πόρου.

Το εν λόγω έγγραφον (σχετ. 13) απαντά στο με αριθ. Πρωτ. 5569/5-8-93 έγγραφο του Οργανισμού Αθήνας (το οποίον προσάγεται από τα αντίδικα σωματεία ως σχετ. 22, το οποίον επαναπροσάγουμε και ημείς ως σχετ. 14) και αναφέρεται σε «Πρόταση του Γενικού Πολεοδομικού Σχεδίου Δ. Ύδρας (οικισμός) όπως αυτή εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 6/1-7-93 απόφαση κατά την 52^η Συνεδρία της Εκτελεστικής Επιτροπής του Οργανισμού Αθήνας». Περαιτέρω δε το εν λόγω έγγραφον αναφέρεται στην αναγκαιότητα γνωμοδότησης των αποδεκτών του, σύμφωνα με το αρθρ. 3 παρ. 3 του Ν. 1337/83, εντός προθεσμίας 2 μηνών και στην δυνατότητα του Οργανισμού να προωθήσει αυτοδυνάμως «την ολοκλήρωση της διαδικασίας θεσμοθέτησης της υπ' όψη μελέτης του Γ.Π.Σ.».

Εν προκειμένω γίνεται φανερό ότι πρόκειται περί μη θεσμοθετηθείσης μελέτης, στα πλαίσια της οποίας εκφράστηκαν απόψεις από τον Υφυπουργό Γεωργίας, χωρίς καμμία περαιτέρω δέσμευση, ενώ ο Δασάρχης Πόρου, με το σχετ. 12 έγγραφό του, υποχθονίως πέταξε την φράση περί Δημοσίας Δασικής Εκτάσεως πράγμα που δεν φαίνεται να στηρίζεται πουθενά στην σχετική αλληλογραφία. Γι' αυτό και με το επόμενο έγγραφό του (σχετ. 12α) η επίμαχη φράση παραλείπεται.

Η μελέτη αυτή βέβαια δεν άλλαξε σε τίποτε το καθεστώς των ορίων του οικισμού Ύδρας, που ίσχυε ήδη 23 χρόνια πριν την σύνταξη της εν λόγω μελέτης,

κατόπιν της υπ' αριθμ. 3829/4-3-1966 εκθέσεως του Κ. Στεφανάκη (σχετ. 15) και χρησιμοποιείται σταθερά μέχρι σήμερα από τις αρμόδιες Υπηρεσίες. Κατά συνέπεια για τα εν λόγω όρια, δεν έχει αρμοδιότητα η Δασική Υπηρεσία ούτε εφαρμογή η Δασική Νομοθεσία.

Παρά ταύτα όμως η ΔΒΜΑ απέστειλε:

α) το από 8-2-2006 έγγραφό της με αριθ. Πρωτ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Β1/Φ26/8509/412/8-2-2006 προς τον Δήμο Ύδρας επί του οποίου δεν εδόθη νέα απάντησις καθώς είχε ούτως απαντήσει επί του από 1-11-2005 εγγράφου με το ανωτ. σχετ. 7, με κοινοποίηση στην Διεύθυνση Δασών Πειραιά και Δασαρχείο Πόρου (σχετ. 16).

β) Το από 24-7-2006 με αριθ. Πρωτ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Β1/Φ26/65577/3171/24-7-2006 έγγραφό της προς Διεύθυνση Πειραιά και Δασαρχείον Πόρου (σχετ. 17).

γ) Το από 3-10-2006 με αριθ. Πρωτ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Β1/Φ26/85304/4385/3-10-2006 έγγραφό της προς την Δ/ση Δασών Πειραιά και Δασαρχείο Πόρου (σχετ. 18), επιδιώκοντας να πάρη απάντηση δια το αν ο οικισμός εφ' ου δεν έχει αρμοδιότητα η Δασική Υπηρεσία, είναι δάσος (!!!) και αν εφαρμόζονται οι διατάξεις της Δασικής Νομοθεσίας (!!!), επί των οποίων το Δασαρχείον δεν απήντησε.

Η μακρά αναμονή και καθυστέρησις που προέκυψε από την εμμονή της ΔΒΜΑ να λάβη απάντηση από το Δασαρχείον Πόρου, ή την Δ/ση Δασών Πειραιά, προκάλεσε την αντίδραση του μελετητού μας Αρχιτέκτονος - Μηχανικού και Σωτηρίου Σιαμά όστις κατέθεσε το από 18-10-06 έγγραφον προς την ΔΒΜΑ διαμαρτυρόμενος ότι έχει παρέλθη προ πολλού ο χρόνος για την απάντηση του Δασαρχείου (σχετ. 19).

5. Το ΚΑΣ στην αριθ. 7/28-2-2006 Συνεδρία του γνωμοδότησε κατά πλειοψηφίαν υπέρ της συγκροτήσεως επιτροπής προς διενέργειαν αυτοψίας στα όμορα οικόπεδα των φερόμενων ιδιοκτησιών Μπαρτζώκα και ημών (Πιτσιλού). Η αυτοψία διενεργήθη την 14-4-2006 περί της οποίας συνετάγη πρακτικόν αυτοψίας το οποίον προσάγεται ως **σχετ. 20**.

7. Τέλος, το ΚΑΣ στην υπ' αριθμ. 39/7.11.2006 συνεδρίασή του (θέμα 18^{ον}) (σχετ. 21), εγνωμάτευσε κατά πλειοψηφία υπέρ της εγκρίσεως ανεγέρσεως κατοικιών με τους εξής όρους της ΔΒΜΑ.

«1. Να κατατεθεί νέα μελέτη που να προβλέπει κατασκευή οικιών εμβαδόν κάλυψης μέχρι 400 τ.μ.

2. Τα κτήρια να τοποθετηθούν στο χαμηλότερο σημείο του οικοπέδου.

3. Να μην πραγματοποιηθούν εκσκαφές και να κατατεθεί στην Υπηρεσία νέο διάγραμμα εκσκαφών.

4. Η τροποποιημένη μελέτη να υποβληθεί εκ νέου για έγκριση στο Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο».

Ας σημειωθεί ότι εσφαλμένως τα αιτούντα σωματεία ισχυρίζονται ότι μειοψήφησε ο προεδρεύων του ΚΑΣ και νομικός σύμβουλος κος Θεοφανόπουλος. Ο προεδρεύων και μειοψηφίσας ήτο ο κος Α. Κλαδιάς.

Την επομένη 8.11.2006 ο μελετητής μας Αρχιτέκτων Μηχανικός συνέταξε και απέστειλε σχετική επιστολή διαμαρτυρίας προς τον Υπουργό Πολιτισμού, θεωρώντας ότι η γνωμοδότηση του Κ.Α.Σ. δεν ήταν ούτε νόμιμη, ούτε δίκαιη (σχετ. 22).

Μετά ταύτα ο Υπουργός Πολιτισμού εξέδωσε την υπ' αριθμ. Πρωτ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Β1/Φ26/109164/5586 Απόφαση του δια της οποίας ενέκρινε την ανέγερση κατοικιών σύμφωνα με τους όρους της γνωμοδότησεως του Κ.Α.Σ. (προσάγεται άνευ αριθμήσεως).

Κατά της αποφάσεως αυτής τα αντίδικα σωματεία κατέθεσαν την από 17.5.2007 αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του ΣτΕ και την υπό κρίσιν ομοίως από 17.5.2007 αίτηση αναστολής.

Β. ΕΠΙ ΤΩΝ ΙΣΧΥΡΙΣΜΩΝ ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΟΜΙΖΟΜΕΝΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

Ι. Κατ' αρχήν ως ήδη ανεφέρθη ανωτέρω υπό Α εις το ιστορικόν, τα αιτούντα σωματεία ανεμείχθησαν εις την διαδικασίαν της εγκρίσεως από το φθινόπωρον του 2005 και προέκάλεσαν όσην καθυστέρηση ηδύναντο εις την πρόοδό της.

Από της υποβολής της αιτήσεώς μας και της συνοδευούσης αυτήν μελέτης (1-6-2005 βλ. σχετ. 2α, 2β), μέχρι της εγκρίσεώς της υπό τους όρους της γνωμοδότησεως του ΚΑΣ (σχετ. 21) δια της προσβαλλομένης αποφάσεως του ΥΠΠΟ (1-12-2006) παρήλθαν 19 μήνες καθυστερήσεων. Επιπροσθέτως εμείς έπρεπε να συντάξωμε νέαν μελέτην κατά τους όρους της εγκρίσεως, οπότε μέχρι σήμερον που η μελέτη έχει ετοιμασθή αλλ' εκκρεμεί ενώπιον Υμών η αίτηση αναστολής, παρήλθεν εν εισέτι έτος, δηλαδή συνολικά (19 + 12=) 31 μήνες, με πρόκλησιν σ' εμάς τεραστίας ζημίας.

Ενδεικτικόν της παρεμβολής των αιτούντων σωματείων στην όλην διαδικασίαν και η σκανδαλώδης προσπάθειά των επιρρεασμού των αρμοδίων Υπηρεσιών είναι η αποστολή αφ' ενός της υπ' αριθμ. Πρωτ. 1281/18-10-2005 (κι όχι 2006) επιστολής προς το ΚΑΣ της πρώτης αιτούσης (σχετ. 10) που υπογράφει η Πρόεδρος του Συμβουλίου Αρχιτεκτονικής Κληρονομιάς Κα Χάρις Καλιγά και αφ' ετέρου η αποστολή προς τον Υπουργό Πολιτισμού της από 5-12-2006 επιστολής του Προέδρου της πρώτης αιτούσης κου Κώστα Καρρά (σχετ. των αντιδίκων 7), πάντοτε εν σχέσει με την δική μας αίτηση.

Αμφότερες οι επιστολές χαρακτηρίζονται στην αίτηση ακυρώσεως ως εμπεριστατωμένα έγγραφα, στην πραγματικότητα όμως πρόκειται περί εγγράφων που περιλαμβάνουν γενικολογίες, τα δήθεν επιχειρήματά των είναι δογματικά, και σαθρά, διότι ελλείπει κάθε αιτιολόγησις και παράθεσις στοιχείων.

Ούτω και αναφορικώς με την πρώτη των ως άνω επιστολών:

Το εν λόγω έγγραφον (σχετ. 10) κάθε άλλο παρά εμπεριστατωμένο δύνανται να χαρακτηρισθή. Και ναι μεν δεν αναφέρει τίποτε περί δημοσίας δασικής εκτάσεως, αλλά η όλη δομή του, έχει μορφήν «προκηρύξεως» όπου η υπογράφουσα Πρόεδρος του Συμβουλίου Αρχιτεκτονικής Κληρονομιάς εκφράζει γενικόλογες απόψεις περί διατηρήσεως της Αρχιτεκτονικής Κληρονομιάς. Σπεύδει να συνηγορήσει υπέρ της εισηγήσεως της 1^{ης} ΕΒΑ κατά της ανεγέρσεως κατοικιών, δηλαδή για κάτι που δεν περιέχεται στην εισήγηση (βλ. σχετ. 3) και προτείνει την σύνταξη «ειδικού νομοθετικού πλαισίου» και «χωροταξικού σχεδιασμού» δια να καταλήξει τελικώς στην έκφραση ανησυχίας και δη εντόνου, για το μέλλον της Ύδρας.

Το περιεχόμενον του εν λόγω εγγράφου, αόριστον και γενικόλογον καταλήγει σε συμπεράσματα χωρίς έλεγχο των στοιχείων. Τα στοιχεία δε που θάπρεπε να επικαλείται είναι βέβαιον ότι δεν υπάρχουν διότι ουδέποτε ησυχολήθησαν να τα συλλέξουν.

Εκ του περιεχομένου της επιστολής, προκύπτουν τα ακόλουθα ερωτήματα.

Γιατί άραγε αποτελεί η οικοδόμηση των κατοικιών «παρέμβαση εξαιρετικά μεγάλης κλίμακας σε σχέση με τα υπάρχοντα κτίσματα του ιστορικού συνόλου»; Και γιατί άραγε «θα διαταράξη την ισορροπία του»; ή «θα καταστρέψει ανεπανόρθωτα το αλώβητο φυσικό τοπίο, κάτι που θα επιτείνουν επίσης οι εκβραχισμοί», και γιατί άραγε «θα δημιουργήση μη αναστρέψιμη αλλοίωση με την εισαγωγή μορφολογικών χαρακτηριστικών τυπολογίας και κλίμακας διαφορετικών απ' αυτά που υπάρχουν»;

Οι δογματικές αυτές διαπιστώσεις γίνονται χωρίς στοιχεία έστω και στατιστικά. Ποια δηλαδή είναι η σχέση (μαθηματικός λόγος) δομημένου και

αδόμητου, επί τη βάσει ποιών στοιχείων και υπολογισμών, ώστε η συγκεκριμένη οικοδόμηση να την υπερβαίνει; Ποία η σχέση (μαθηματικός λόγος) υπαρχόντων κτισμάτων του ιστορικού συνόλου προς τα νεόδμητα; Ποια η σχέση, που έπρεπε να έχει προβλεφθή ώστε η εκμετάλλευση των οικοπέδων να μην απολήγει σταδιακά εις βάρος των βραδύτερον οικοδομούντων έναντι των προηγηθέντων, και τέλος ποια είναι τα μορφολογικά χαρακτηριστικά τυπολογίας και κλίμακας που θα είναι διαφορετικά απ' τα υπάρχοντα; Και πώς γνωρίζει ότι θα είναι διαφορετικά, αφού είναι μελλοντικά, και επί πλέον δεν έχουν δει καν την μελέτη μας;

Είναι αμφίβολον αν τα αιτούντα σωματεία εργάστηκαν ποτέ προς την κατεύθυνσιν αυτή, κι αν συνέλεξαν τέτοια στοιχεία, ή προκάλεσαν τέτοιες μελέτες, ώστε να προκύψουν τέτοια στοιχεία. Διότι όταν ομιλούμε περί σχέσεως δομημένου και αδομήτου και για παρέμβαση *«εξαιρετικά μεγάλης κλίμακας σε σχέση με τα υπάρχοντα κτίσματα του ιστορικού συνόλου»* για να είμαστε σαφείς, θα πρέπει οι σχέσεις αυτές να αποτυπώνονται σε κάποιο μαθηματικό λόγο, επί τη βάσει σχεδίων, τοπογραφημάτων, αεροφωτογραφιών κλπ. Δεν μπορούν να υπολογίζονται «με το μάτι», ούτε «κατ' ιδέαν».

Το αν υπάρχουν λοιπόν τέτοια στοιχεία είναι άγνωστον, αλλά μετά βεβαιότητος πυθανολογείται ως βέβαιον, το ότι δεν υπάρχουν.

Αν όμως πιστεύσωμε το δημοσίευμα της εφημερίδος ΤΑ ΝΕΑ της 27^{ης} Ιουνίου 2007 (προσάγεται ως σχετ. 23) όπου ένας από τους κυρίους συνεντευξιαζομένους είναι ο κος Μανώλης Τσακίρης, Πρόεδρος του Συλλόγου οικολόγων Ύδρας «η Υδραίσα Φώκια», (δευτέρου των αιτούντων), ότι σήμερα υπάρχουν στην Ύδρα σπίτια για στέγαση 25.000 ανθρώπων, ενώ οι μόνιμοι κάτοικοι δεν υπερβαίνουν τις 3.000, τότε καθίσταται πλέον ή βέβαιον και χωρίς μαθηματικούς υπολογισμούς, ότι η σχέση «δομημένου και αδομήτου» όσον και η σχέση της παρέμβασης *«εξαιρετικά μεγάλης κλίμακας σε σχέση με τα υπάρχοντα κτίσματα του ιστορικού συνόλου»* έχει ήδη ανατραπή από πολλού χρόνου, ώστε οποιαδήποτε νέα προσθήκη δεν δύναται να ανατρέψη το ήδη ανατραπέν, ούσης αδυνάτου της ανατροπής του ανατραπέντος.

Αν όμως συμβαίνει αυτό, και δεδομένου ότι κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβή εν μια νυκτί, τότε το προστατευτέον αγαθόν είναι το αρχικώς σκοπιθέν ή το υπολαμβανόμενον ως σκοπούμενον ή προστατευτέον; Ή το μετά ταύτα και από μακρού ήδη χρόνου προκύψαν.

Μ' άλλα λόγια όταν η πρώτη αιτούσα Ελληνική Εταιρεία δια της υπογραφούσης προέδρου της ομιλεί περί «ιστορικού συνόλου» και την σχέση της παρέμβασης «προς τα υπάρχοντα κτίσματα του ιστορικού συνόλου», τι εννοεί; Ποίον είναι το «ιστορικόν σύνολον»; Εκείνο που δεν θα στέγαζε ούτε 3.000

μονίμους κατοίκους (διότι οι μόνιμοι κάτοικοι έχουν αυξηθή εξ εσωτερικής μεταναστεύσεως) αλλά τον παλαιότερο μικρότερο αριθμό; ή εκείνο που θα στέγαζε τους 3.000 σημερινούς μονίμους κατοίκους; ή αυτό που υπάρχει και δύναται να στεγάσει 25.000 κατοίκους;

Εκ των ισχυρισμών και επιχειρημάτων του συγκεκριμένου εγγράφου (σχετ. 10), (αλλά και του ταυτοσήμου με αυτό της 5-12-2006 (σχετ. των αντιδίκων 7) που υπογράφεται από τον Πρόεδρο της πρώτης αιτούσης κων Κώστα Καρρά, του οποίου παραλείπεται λόγω του ταυτοσήμου εξειδικευμένη κριτική), προκύπτει πλήρης αοριστία ως προς το προστατευτέον αγαθόν. Και δη την ταυτότητά του. Διότι είναι προφανές ότι δεν μπορεί να νοείται ως προστατευτέον αγαθόν το σύνολον των δυναμένων να στεγάσουν 25.000 κατοίκους κτισμάτων, ενώ οποιαδήποτε σχέσις, αναλογία κλπ με το αληθώς προστατευτέον έχει ήδη ανατραπή προ πολλού.

Πολύ δε περισσότερο δεν μπορεί να αποτελεί το υφιστάμενο σύνολον προστατευτέον αγαθόν, αφού τα νεόδμητα απείρως πολυπληθέστερα κτίσματα των αρχικώς υφισταμένων απλώς απομιμούνται τα όντως παλαιά συνιστώντα ούτω ένα σκηνοθετικόν κατασκεύασμα.

Συνεπώς επί τη βάσει των προεκτεθεμένων αν δια της προκειμένης αιτήσεως ακυρώσεως τα αιτούντα σωματεία ζητούν την προστασία του αρχικώς προστατευτέου δηλ. του παλαιού οικισμού, επειδή οποιαδήποτε σχέση δομημένου εν σχέσει προς αδόμητον, νεοδημάτων κτισμάτων εν σχέσει προς τα κτίσματα του ιστορικού συνόλου, έχει ήδη ανατραπή, τότε η υπό κρίσιν αίτησις είναι απορριπτέα.

Άλλως, αν ζητείται η προστασία του σήμερον υφισταμένου, πέραν του ότι είναι βέβαιον ότι το προκύψαν αποτέλεσμα δεν είναι προστατευτέον, το μόνον αναγκαίον στοιχείον είναι το στοιχείον της απομιμήσεως της αρχιτεκτονικής του αληθούς ιστορικού συνόλου, πράγμα που όπως προκύπτει απ' τα προσαγόμενα έγγραφα και στοιχεία έχει απολύτως τηρηθή.

Κατά τούτο λοιπόν διεμαρτυρήθη εγγράφως ο μελετητής μας Αρχιτέκτων Σωτήρης Σιαμάς με το από 8.11.2006 (σχετ. 22) έγγραφό του, θεωρών ότι αδίκως περιέκόπη υπό του ΚΑΣ αλλά και με την εκδοθείσα απόφαση του ΥΠΠΟ ο εκ του νόμου προβλεπόμενος συντελεστής δομήσεως.

Είναι προφανές ότι το ως άνω (σχετ. 10) έγγραφον, αστήρικτο και αβάσιμο, άνευ οιασδήποτε επιστημονικής προεργασίας και βάσεως αποτελεί κλασσικόν δείγμα «πολιτιστικού δεκάρικου» παραγεμισμένου με παχειά λόγια και ανησυχίες, είδος το οποίον οι εκπρόσωποι των πολιτιστικών συλλόγων κάθε τόσο εκπέμπουν είτε προφορικώς ή εγγράφως προς πάσαν κατεύθυνσιν καθώς αυτοί αποτελούν «τους μέντορες» των πολιτιστικών πραγμάτων, ενώ εμείς οι άνθρωποι του

καθημερινού μόχθου (μετά βδελυγμίας «εργολάβοι») αποτελούμε την πολιτιστική «βαρβαρίλα» η οποία πρέπει να εκβληθή και αποδυναμωθεί παντί τρόπο. Παράλληλα όμως και φαρισαϊκώτατα αλληθωρίζουν σε αληθείς βανδαλισμούς και εισαγωγή βαρβαρικών στοιχείων τυπολογίας και κλίμακας περί ων βλ. κατωτέρω υπό V εν τω παρόντι κεφαλαίω.

Δραττόμεθα μόνον της ευκαιρίας να πούμε ότι ενδιαφερόμεθα ιδιαιτέρως για το πολιτιστικό μέλλον του τόπου μας, και για την ακρίβεια για το μέλλον του παρελθόντος μας, και διατηρούμε κάθε ευαισθησία προς τούτο, πράγμα που αποδεικνύεται εμπράκτως από τον τρόπο συντάξεως της μελέτης που υπεβλήθη, η θετική αξιολόγηση της οποίας προκύπτει ευθέως απ' τα προαναφερθέντα έγγραφα (βλ. ανωτέρω εισήγηση 1^{ης} ΕΒΑ σχετ. 3 και εν συνεχεία πρακτικόν αυτοψίας σχετ. 20, έγκριση του ΚΑΣ σχετ. 21). Δηλαδή επί τη βάσει των ισχυόντων φέραμε μια λαμπρή μελέτη για την οποία ουδέν σχόλιον εν σχέσει με τα μορφολογικά της στοιχεία διετυπώθη.

II. Περί του Δασικού χαρακτήρος του οικοπέδου μας

Τα αντίδικα σωματεία ισχυρίζονται ότι το οικόπεδό μας αποτελεί δημοσία δασική έκταση και επικαλούνται στο κεφ. ΣΤ της αιτήσεως ακυρώσεως προς τούτο διάφορα έγγραφα και συγκεκριμένα:

1. Το από 8.2.2006 έγγραφο του ΥΠΠΟ (σχετικόν αντιδίκων 25 και ημέτερον 16).

2. Το από 23.7.1996 έγγραφο του Υφ. Γεωργίας (σχετ. των αντιδίκων 27, ημέτερον σχετ. 13)

3. Τα σχετ. των αντιδίκων 26-30.

Ωσαύτως επικαλούνται προγενεστέρως (στο κεφ. Α της αιτήσεως ακυρώσεως), το από 12.1.2007 (σχετ. των αντιδίκων 9) έγγραφο της ΔΒΜΑ κι ότι δι αυτού επιβεβαιώνονται πέντε (5) πράγματα.

Αναφορικώς με το τελευταίο τούτο έγγραφο γίνεται σαφές ότι ουδέν επιβεβαιώνει εξ αυτών που ισχυρίζονται τα αντίδικα σωματεία : τοσούτο μάλλον αφού η συγκεκριμένη Υπηρεσία είναι αναρμόδια προς τούτο.

Δεν μπορεί συνεπώς να επιβεβαιώνει ότι το ακίνητο μας κείται εντός δημοσίας δασικής εκτάσεως, την στιγμή που οι αρμόδιες Υπηρεσίες βεβαιώνουν το αντίθετο.

Δεν επιβεβαιώνει την μη έγκριση της μελέτης του Γεν. Πολεοδομικού Σχεδίου Ύδρας, διότι κάτι τέτοιο δεν χρειάζεται επιβεβαίωση.

Δεν χρειάζεται επιβεβαίωση το γεγονός ότι ο Δήμος Ύδρας βεβαιώνει ότι το οικόπεδό μας κείται εντός οικισμού.

Δεν χρειάζεται καμιά επιβεβαίωση το αρθρ. 14 § 2 του ν. 2028/2002.

Τέλος δε το ότι εκτίθεται ότι η ΔΒΜΑ έχει ζητήσει την συγκρότηση επιτροπής για την θέσπιση όρων και περιορισμών δομήσεως της Ύδρας είναι αδιάφορον για την συγκεκριμένη υπόθεση, καθώς κάτι τέτοιο αποτελεί εσωτερική διαδικασία των εμπλεκόμενων Υπηρεσιών, η οποία ευρίσκεται στα σπάργανα και δεν πυθανολογείται εκ του λόγου τούτου ότι θα υπάρξει οποιαδήποτε θεσμοθέτηση στο εγγύς μέλλον.

Αντίθετα ο απολογητικός χαρακτήρ της εν λόγω επιστολής που απευθύνεται στην Ελληνική Εταιρεία, ως εάν η τελευταία είναι ο ιεροεξεταστής της πρώτης, έχει μάλλον πληροφοριακό χαρακτήρα προς την τελευταία και τίποτε περισσότερο, ή τίποτε λιγότερο απ' το δυνάμενο να κατανοηθή.

Αναφορικώς με τα λοιπά έγγραφα (ανωτέρω 1, 2, 3) ήδη απ' το εκτιθέμενο ιστορικό ανωτέρω κεφ. Α που εκτίθενται όλα μαζί (σχετ. 11 έως 18) προκύπτει ότι συνετάγησαν στα πλαίσια μιας μελέτης του Οργανισμού Αθήνας η οποία, μη θεσμοθετηθείσα, κοσμεί τα ράφια κάποιου αρχείου.

Σημειώνεται ήδη ανωτέρω στο ιστορικό (κεφ. Α) ότι ήδη από το 1966 ισχύει η έκθεση του Κ. Στεφανάκη κι ότι η επίδικος περιοχή είναι εντός οικισμού. Επομένως μια μελέτη δεν επιφέρει τροποποιήσεις ούτε μεταβάλλει τα ισχύοντα.

III. Αναφορικώς με τους ισχυρισμούς των αντιδίκων σωματείων στο κεφ. Πολεοδομικά δεδομένα της αιτήσεως ακυρώσεως ιδία δε με την υπ' αριθμ. Πρωτ. 3829/4.3.1966 έκθεση του υπομηχανικού Δημοσίων Έργων του Γραφείου Πολεοδομίας Πειραιά Κων. Στεφανάκη θεωρούμε ότι είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι.

Η σχετική έκθεση και το οικείον σκαρίφημα χρησιμοποιούνται έκτοτε συνεχώς από όλες τις υπηρεσίες, ιδία δε τις πολεοδομίες ήτοι επί 41 συναπτά έτη. Επί τη βάσει αυτής της εκθέσεως έχουν εκδοθή όλες μέχρι σήμερα οι άδειες από την Πολεοδομία, και το εν λόγω σκαρίφημα έχει χρησιμοποιηθή και για τον καθορισμό του κεντρικού τμήματος του οικισμού Ύδρας (Απόφαση του Νομάρχη Πειραιά Ζ 2052 ΦΕΚ 85^Α/26.4.1972). Εξ άλλου η έκθεση διαλαμβάνει επί τη βάσει ποίων διατάξεων ενήργησε ο συντάκτης τους, συμπράξαντος και του Δήμου Ύδρας δι εξουσιοδοτημένου υπαλλήλου του.

Είναι προφανές ότι μέσα σε 41 χρόνια που χρησιμοποιείται για την έκδοση όλων των οικοδομικών αδειών έχει δημιουργηθή η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των πολιτών αλλά και των υπηρεσιών, της οποίας παράβαση ευθείαν αποτελεί η αμφισβήτησή της.

Πέραν τούτου το γεγονός ότι το οικόπεδό μας ευρίσκεται εντός οικισμού, πιστοποιείται από τα προσαγόμενα σχετ. 2α, 2β, επιβεβαιώνεται από την 1^η ΕΒΑ

(σχετ. 3) όπου επιπλέον βεβαιώνεται ότι ο συντελεστής δόμησης και η κάλυψη εφαρμόζονται στις εντός σχεδίου περιοχές κι έχουν ήδη εφαρμοστή σε γειτονικές ιδιοκτησίες, πιστοποιείται ομοίως από την από 23.5.2005 Βεβαίωση του Δήμου Ύδρας (σχετ. 5), το από 31.10.2005 έγγραφο της Δ/νσεως Πολεοδομίας Πειραιώς (σχετ. 6), το από 26.1.2006 (σχετ. 7) έγγραφο του Δήμου Ύδρας, το από 31.7.2006 έγγραφο της Δ/νσεως Πολεοδομίας και Περιβάλλοντος (σχετ. 8) και επιστοποιήθη ακόμη δια μίαν φορά από την αυτοψίαν του ΚΑΣ (βλ. σχετ. 20) και την γνωμοδότηση του ΚΑΣ (σχετ. 21).

Συνεπώς όλα όσα ισχυρίζονται τα αντίδικα σωματεία είναι απορριπτέα ως αβάσιμα, αναπόδεικτα και αναληθή.

Ως εκ περισσού σημειώνομε ότι, θάπρεπε να αποτίεται εύφημος μνείαν στον κ. Στεφανάκη διότι τα τελευταία 41 χρόνια είναι ο μόνος που έκανε κάτι πρακτικό και χρήσιμο για τον οικισμό της Ύδρας, που εξακολουθή να «δουλεύει» σαν χρήσιμο εργαλείο εκ του οποίου αποφεύγονται αυθαιρεσίες και υπερβάσεις αντί να μεμψιμοιρούν οι αντίδικοι περί τους ακαδημαϊκούς του τίτλους, διότι ήτο, λέει, υπομηχανικός.

IV. Τα παραπλανητικά στοιχεία που υπέβαλαν τα αιτούντα σωματεία.

Τα αιτούντα σωματεία προκειμένου να υποστηρίξουν τις θέσεις τους προσήγαγον στο Δικαστήριόν Σας στοιχεία παραποιημένα και παραπλανητικά.

Πλέον συγκεκριμένα τα σχετ. 13, 14, 15 των αντιδίκων ή είναι παραποιημένα ή διαλαμβάνουν επ' αυτών παραπλανητικές σημειώσεις.

Όπως προκύπτει από τις προσαγόμενες φωτογραφίες, το οικόπεδό μας την οικοδόμησιν του οποίου αφορά η προσβαλλομένη πράξις, ευρίσκεται κατά τις τρεις πλευρές του μεταξύ ερειπίων και μανδροτοίχων (πρβλ. φωτ. 1) όπου προσδιορίζεται η ορθή θέσις του, (φωτ. 2) όπου αριστερά βρίσκεται το ερείπιον και η μάνδρα της ιδιοκτησίας Μυλωνά), το όριόν του δε, φθάνει μέχρι το κυπαρίσι όπου επί της φωτ. 2 σημειώνεται «όριον Πιτσιλού». Εις την φωτ. 3 φαίνεται το έδαφος του οικοπέδου το οποίον ούτε δενδροφυτευμένο είναι, ούτε βραχώδες (καλύπτεται από πέτρες και χώμα), και μάλιστα σε σημείον που το «ανάγλυφον του εδάφους» (που αποτελεί ιδιαίτερον σημείον αναφοράς στο πρακτικό του ΚΑΣ), να είναι ανύπαρκτον.

Στην εν λόγω φωτογραφία υπ' αριθμ. 1, η οποία είναι υπό κλίμακα 1:1000 όπως βεβαιώνει η σχετική σφραγίδα της υπηρεσίας που μας την exορήγησε, εικονίζονται, επιβεβαιώνονται και αποδεικνύονται οι ισχυρισμοί μας, αλλά προπαντός αποδεικνύεται το παραπλανητικόν των στοιχείων που προσεκόμησαν τα αντίδικα σωματεία (και μάλιστα εν γνώσει και εκ προθέσεως) με τα

προσκομισθέντα σχετικά τους υπ' αριθ. 13, 14 και 15, ιδιαίτερα μάλιστα με το σχετ. 15, όπου δια συγκολλήσεως φωτογραφιών παρουσιάζουν μια ανύπαρκτη πραγματική κατάσταση με σκοπόν την παραπλάνηση του Δικαστηρίου Σας, γεγονός που εν μέρει επετεύχθη δια της εκδοθείσης προσωρινής διαταγής.

Πλέον συγκεκριμένα, των εν λόγω σχετικών των αντιδίκων σωματείων, ελάβαμε έγχρωμα φωτοαντίγραφα εκ του φακέλλου, τα οποία και επαναπροσκομίζομε με σχόλια επ' αυτών.

Ειδικότερα:

α) το σχετ. 13 (ιδική μας αρίθμηση σχετ. φωτ. 24) διαλαμβάνει σχόλια των αντιδίκων με κόκκινο στυλό.

Τα δικά μας σχόλια επί της επαναπροσκομιζομένης φωτογραφίας γίνονται με μαύρο επί του περιθωρίου και αρίθμηση επί της εικόνας.

β) το σχετ. 14 (ιδική μας αρίθμηση σχετ. φωτ. 23) περιέχει με κόκκινο στυλό τα παραπλανητικά σχόλια των αντιδίκων, ενώ οι δικές μας σημειώσεις γίνονται με λευκό επί της φωτογραφίας.

γ) το σχετ. 15 των αντιδίκων (ιδική μας αρίθμηση σχετ. φωτ. 25), έχουν σημειωθεί επ' αυτών με μπλε μαρκαδόρο, τα παραπλανητικά σχόλια των αντιδίκων και με κόκκινο στυλό η αρίθμησης του, ενώ τα ιδικά μας σχόλια με λευκό επί της φωτογραφίας και με μαύρο στυλό επί του περιθωρίου.

Στις εν λόγω προσαγόμενες φωτογραφίες ως σχετ. 13, 14 και 15 των αντιδίκων σωματείων έχει γίνει ηθελημένη προσπάθεια αλλοιώσεως της πραγματικότητας.

Στην σχετ. φωτ. 13 σημειώνεται (με κόκκινο στυλό υπό των αντιδίκων), εντελώς φανταστική θέση του ακινήτου μας και του ακινήτου ιδιοκτησίας Μπαρτζώκα. Έχουμε σημειώσει τις αληθείς θέσεις με άσπρο. Διευκρινίζεται ότι το ακίνητό μας είναι πέραν των βράχων και συνεχόμενο στην κατωφέρεια του ιδικού μας, το ακίνητον ιδιοκτησίας Μπαρτζώκα.

Στην σχετ. φωτ. 24 έχουν σημειωθεί υπό των αντιδίκων και πάλιν φανταστικές θέσεις. Σημειώνονται και πάλιν οι ορθές θέσεις και παρεμπιπτόντως και ο τάφος του Κουντουριώτη όπου τα αντίδικα σημειώνουν επί του σχετικού τους υπ' αριθ. 15 (δικό μας σχετ. φωτ. 25), ότι το οικόπεδό μας απέχει 80 μ. απ' τον τάφο, πράγμα που εκ μόνης της εν λόγω φωτογραφίας, αποδεικνύεται αναληθές.

Απ' την σχετ. φωτ. 24, γίνεται εμφανής η τερατολογία των αντιδίκων και η προσπάθειά τους να δείξουν ότι ολόκληρη η πλαγιά είναι δήθεν δημοσία δασική έκταση (περί του οποίου εκθέτομε κατωτέρω).

Η τερατολογία γίνεται εμφανέστερη στην σχετ. φωτ. 25 όπου αφ' ενός καθίσταται εμφανές ότι η απόστασις από τον τάφο μέχρι το εικονιζόμενο σπίτι είναι μεγαλύτερη των 80 μ. πόσον μάλλον μετά το σπίτι, μετά την πλαγιά του βουνού που βρίσκεται πίσω απ' το σπίτι και μέχρι το οικόπεδό μας, όπου εμπειρικά και μόνον καθίσταται μεγαλύτερα του χιλιομέτρου. Ήδη σημειώσαμε (σχετ. φωτ. 1) ότι σε νοητή ευθεία είναι 240 μ., καθώς η φωτ. 1 είναι υπό κλίμακα 1:1000. Αλλά αν υπολογίσει κανείς το όπισθεν του σπιτιού βουνό, τότε η απόσταση είναι πάνω από χιλιόμετρο ενώ παράλληλα δεν υφίσταται οπτική επαφή μεταξύ τάφου και του οικοπέδου μας.

Απ' την αυτήν σχετ. φωτ. 25 και τις επ' αυτής σημειώσεις των αντιδίκων προκύπτει είτε ότι αγνοούν πλήρως την θέση και όρια του ακινήτου μας, και το πού ευρίσκεται ο Αγ. Αθανάσιος, είτε ότι σκοπίμως κατασκευάζουν παραπλανητικά στοιχεία. Καταλήγουμε δε να πιστεύουμε ότι σκοπίμως παρίστανται ενώπιόν Σας πράγματα ψευδή ως αληθή, διότι το δεύτερον τουλάχιστον Σωματείον, που έχει την έδρα του στην Ύδρα, όχι μόνον γνωρίζει, αλλά γνωρίζει καλώς τα πάντα και με ακρίβεια σπουδαμής. Κατά συνέπειαν δεν είναι δυνατόν να υποδεικνύεται τόσο εσφαλμένη θέση για το οικόπεδό μας πολύ δε περισσότερον για τον Αγ. Αθανάσιον (κυριολεκτικώς στην άλλη άκρη).

Με λευκό επί της φωτογραφίας σημειώνομε τις αληθείς θέσεις του οικοπέδου μας (1), του αρχοντικού και των ερειπίων της ιδιοκτησίας Μυλωνά (2, 3), των κτισμάτων και της περιοχής της οικίας Παπαστάμου (4, 4, 4) και την θέσιν του Αγ. Αθανασίου (5).

Σημειώνομε επί της τελευταίας φωτογραφίας (σχετ. φωτ. 25), ότι η σύνθεση της εικόνας υπό των αντιδίκων είναι παραπλανητική. Δηλαδή επαναλαμβάνομε τον ισχυρισμό μας και επί της φωτογραφίας. Εν συνδυασμώ δε με την σχετ. φωτ. 23 ολοκληρώνεται η απόπειρα παραπλάνησης του Δικαστηρίου Σας.

Πράγματι με τις δύο αυτές φωτογραφίες δημιουργείται πλήρως παραπλανητική εικών της πραγματικής καταστάσεως.

Το μεν ιδικό μας ακίνητον το δείχνει έξω δεξιά προκειμένου να υποστηριχθή η άποψις ότι τούτο ευρίσκεται εκτός οικισμού και ότι πρόκειται περί δημοσίας δασικής εκτάσεως, το ακίνητον Μπαρτζώκα τοποθετείται εκεί που πράγματι είναι το δικό μας, αλλά με δεκαπλασίαν τουλάχιστον επιφάνεια ώστε να περιλαμβάνει κάθε δέντρο και κάθε βράχο κλπ., ως Αγ. Αθανάσιον δε υποδεικνύει κάποιο δέντρο στην κορυφογραμμή ενώ ο Αγ. Αθανάσιος ευρίσκεται υπεράνω του οικοπέδου μας, το οποίον έχει επιφάνειαν, τόσην όσην σημειούται δια του τετραγώνου που περιβάλλει τον αριθμό 1. Σημειωθήτω επί πλέον ότι στην κάτω αριστερή γωνία του λευκού

τετραγώνου φαίνεται το κυπαρίσσι που στην φωτ. 2 σημειώνεται «όριον Πιτσιλού», διότι εκεί φθάνει το όριον του οικοπέδου μας.

Ομοίως δια της σχετ. 14 των αντιδίκων (σχετ. φωτ. 23 δική μας αρίθμηση), η μεν ιδιοκτησία Μπαρτζώκα πέφτει πάνω στα πευκάκια και στους βράχους που είναι κάτωθι της οικίας Μυλωνά και που ευρίσκονται εντός άλλης ιδιοκτησίας, και δη ιδιοκτησίας του Δήμου Ύδρας (βλ. και σχετ. 2β), ενώ η ιδική μας ιδιοκτησία αλλ' αντ' άλλων, πάλι πάνω σε βράχους, δέντρα κλπ., ώστε να δημιουργηθή η εύλογη εντύπωση στον οποιονδήποτε τρίτον, ότι όλο αυτό το ωραίο τοπίον θα κονιορτοποιηθή προκειμένου να χτιστούν μερικά ντουβάρια. Ουδέν όμως αναληθέστερον της ούτω δημιουργουμένης απατηλής εντυπώσεως στον ανύποπτο παρατηρητή.

Πράγματι η εικών ως συνετέθη σκοπόν έχει να παραπλανήσει το Δικαστήριόν Σας, και είναι προφανές ότι υπό το κράτος της παραπλάνησεως αυτής, έσπευσε να εκδόση προσωρινή διαταγή, υπολαβόν ότι συνέτρεχε κατεπείγουσα περίπτωσης, (ενώ δεν συνέτρεχε) παραλείψαν ως εκ του υπολαμβανομένου κατεπείγοντος την ακρόασή μας.

Συγκρίνοντας τα όσα εικονίζουν οι φωτογραφίες που προσάγουν οι αντίδικοι με τις παραπιστικές τους παρατηρήσεις, με τις υφ' ημών προσαγόμενες φωτογραφίες, προκύπτουν άλλα πράγματα που επαληθεύουν τους ισχυρισμούς μας.

Δια της φωτογραφίας 2 αποδεικνύεται ότι το ακίνητόν μας ευρίσκεται κατά τις τρεις πλευρές του εν επαφή με οικοδομημένα ακίνητα, πέραν της μάνδρας Μυλωνά και μέχρι του φράχτη της ιδιοκτησίας Καλαματιανάκη κατέρχεται δε μέχρι το κυπαρίσσι ένθα σημειούται «όριον Πιτσιλού» επί της φωτογραφίας.

Καθίσταται επίσης κατάδηλον ότι ουδεμία έξαρση βράχων υπάρχει εντός του οικοπέδου μας ώστε να ομιλούμε περί του αναγλύφου των βράχων, το έδαφος δε, είναι πετρώδες δηλαδή γεμάτο από σκόρπιες επιφανειακές πέτρες και καλύπτεται από χώμα όπου φυτρώνουν διάφορα άγρια χόρτα και φυτά.

Η φύσις και ποιότης του εδάφους φαίνονται καθαρώτατα στις φωτ. 3 και 4.

Από την άλλη πλευρά υφίσταται φράχτης και πέραν αυτού ερείπια στην ιδιοκτησία Καλαματιανάκη (βλ. φωτ. 4, 6 και 7).

Στην φωτ. 5 φαίνεται τι υπάρχει άνω και αριστερά του οικοπέδου μας, κυτώντας απ' το χαμηλότερο σημείο της κατηφορικής του επιφανείας. Συνεπώς και οι υπάρχοντες βράχοι κάτωθι της ιδιοκτησίας Μυλωνά και κάτωθι του οικοπέδου μου κείνται εκτός αυτού.

Στο άνω μέρος του οικοπέδου μας διέρχεται Δημοτική οδός και πέραν αυτής βρίσκεται η οικία Παπαστάμου.

Στην **φωτ. 8** όπου έχει τραβηχτεί από τον Αγ. Αθανάσιο φαίνονται τα τοιχία και το άκρον της πισίνας της οικίας Παπαστάμου (νυν ιδιοκτησία ΤΕΝΩΝ Α.Ε.) και από κάτω η συκιά που φύεται στο άνω όριον του οικοπέδου μας, και πέραν αυτής στην κατωφέρεια φαίνεται το έδαφος του οικοπέδου μας που ούτε βραχώδες είναι ούτε ανάγλυφα βράχων υπάρχουν, και μόνον απλώς πετρώδες είναι δυνατόν να χαρακτηρισθή.

Ακόμη καλλίτερα το πετρώδες του εδάφους φαίνεται στην **φωτ. 9** και **10**.

Στην **φωτ. 11** φαίνεται εξ αριστερών η Μάνδρα Μυλωνά και εκ δεξιών ο φράκτης και μερικά ερείπια στην όμορη ιδιοκτησία Καλαματιανάκη, καθώς και ο χαρακτήρ και η ποιότης του εδάφους.

Στην **φωτ. 12** φαίνεται στο άνω άκρον ο δημοτικός δρόμος και πέραν τούτου η οικία Παπαστάμου, η χαρακτηριστική συκιά και λίγα απ' τ' αγκάθια και λοιπά άγρια φυτά που φύονται.

Οι βράχοι που φαίνονται στο αριστερό άκρο της φωτογραφίας είναι εκτός ιδιοκτησίας μας, κάτωθι της ιδιοκτησίας Μυλωνά (πρβλ. και **φωτ. 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11**). Τα ίδια προκύπτουν και από τις φωτογραφίες **13** και **14**.

Στην **φωτ. 20** σημειώνεται η ακριβής θέση του οικοπέδου μας και στις μεγεθυσεις **φωτ. 18, 19** φαίνεται ομοίως η ακριβής θέσις αλλά και τα περιβάλλοντα το οικόπεδό μου κτίσματα και ερείπια.

Εν συνεχεία των πραγματικών αυτών διαπιστώσεων, προκύπτει ότι το οικόπεδόν μας, δεν αποτελεί δημοσίαν δασικήν έκτασιν, καθώς ευρίσκεται τουλάχιστον μεταξύ τριών οικοδομημένων ακινήτων, ήτοι της ιδιοκτησίας Μυλωνά όπου υπάρχει και κατοικημένο κτίσμα αλλά και συνεχόμενο τούτου ερείπιον της ιδιοκτησίας Καλαματιανάκη όπου εντός αυτού υφίστανται ερείπια κτίσματος και της οικίας Παπαστάμου όπου υφίστανται ομοίως νόμιμα κτίσματα, και συνεπώς ορθώς περιλαμβάνεται στα όρια του οικισμού.

Εξάλλου όπως προκύπτει και από την αεροφωτογραφία **φωτ. 1** η οποία έχει ληφθή από την αρμοδία υπηρεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ και σε κλίμακα 1:1000, λίγο παρακάτω εις την κατωφέρεια ευρίσκονται αλλά κτίσματα, επομένως το συγκεκριμένο οικόπεδο ιδιοκτησίας μας, περιβαλλόμενο από τρία όμορα οικοδομημένα οικόπεδα αλλά επί πλέον και από κτίσματα στην ευρύτερη περιοχή δεν είναι δυνατόν να νοείται ότι κείται εκτός οικισμού.

Κείμενον δε εντός του οικισμού δεν νοείται να είναι δημοσία δασική έκτασις. Ο οικείος ισχυρισμός των αντιδίκων σωματείων είναι απολύτως παραπλανητικός, ενισχύεται δε με ψευδή και παραπλανητικά στοιχεία όπως οι επισημανθείσες φωτογραφίες (σχετ. **φωτ. 23, 24, 25** ιδική μας αρίθμηση).

Κατά συνέπειαν και ο προβληθείς ισχυρισμός περί δασικής δήθεν εκτάσεως, έχει προβληθή καταχρηστικώς και εν γνώσει της αναληθείας του.

V. Το εκδηλούμενο ενδιαφέρον των αιτούντων σωματείων είναι επιλεκτικό.

Τα αιτούντα σωματεία καταλαμβάνονται να επιδεικνύουν επιλεκτικών ενδιαφέρον για υποθέσεις που αφορούν την φυσιογνωμία και την προστασία της Ύδρας.

Πλέον συγκεκριμένα, έχουν επιδείξει εξαιρετικόν ενδιαφέρον δια την ανοικοδόμηση του οικοπέδου μας αλλά παραλλήλως επέδειξαν τεραστίαν αδιαφορίαν για τους εκβραχισμούς που έγιναν ακριβώς από πάνω από το οικόπεδό μας με την έγκρισιν και άδειαν των αρμόδιων Υπηρεσιών, όπου σήμερα οι τοίχοι αντιστηρίξεως της οικίας Παπαστάμου (νυν ΤΕΝΩΝ Α.Ε.) όπου εις την θέσιν των βράχων υπάρχουν πεζούλες με Βρεττανικό Γκαζόν ενώ ο βιολογικός μετετράπη εις πισίνα η οποία ως μορφολικόν χαρακτηριστικόν τυπολογίας και κλίμακος συνδέεται αρρείκτως με τα αρχοντικά Κουντουριώτη (!), Μπουντούρη (!), τον τάφο του Κουντουριώτη (!) και την ντάπια του Αγ. Αθανασίου (!) με (βλ. προσαγόμενα σχετ..... και σχετ. φωτ. 5, 11, 14, 15, 16, 17, 18, 21, 22).

Θεωρούμε ότι είναι αδύνατον να έχουν λάβει γνώση για την δική μας αίτηση, και να μην γνωρίζουν τίποτε για εκβραχισμούς που για να γίνουν «χαλάει ο κόσμος», και που αλλοίωσαν εντονώτατα την φυσιογνωμία του λόφου του Αγ. Αθανασίου. Η επιδειχθείσα αδιαφορία για τους εκτεταμένους αυτούς εκβραχισμούς σημαίνει ότι το ενδιαφέρον των αιτούντων σωματείων είναι επιλεκτικόν πράγμα που μοιραίως θέτει εν αμφιβολία και τα κίνητρά τους.

VI. Η νομολογία του ΣτΕ που επικαλούνται τα αντίδικα σωματεία.

Εις την προκειμένη αιτήσιν ακυρώσεως τα αντίδικα σωματεία επικαλούνται τις υπ' αριθμ. 1529/93 (Τμήμα Ε) και 1191/96 (Τμήμα Ε) αποφάσεις του ΣτΕ. Αμφότερες οι αποφάσεις είναι απρόσφορες για την κρίσιν της προκειμένης υποθέσεως.

Η μεν 1529/93 (Τμήμα Ε) αφορά ανοικοδόμηση οικοπέδου εις χώραν Πάτμου, όπου δια της προσβαλλομένης αποφάσεως του ΥΠΠΟ είχε ανακληθή προγενεστέρα απόφασις του ΥΠΠΟ που επέτρεπε την ανέγερσιν δυορόφου οικοδομής, με αιτιολογία της ανακλήσεως ότι δεν απεδείχθη ότι το 1960 υπήρχαν ίχνη κτίσματος.

Εν προκειμένω το ΣτΕ (Τμήμα Ε) έκρινε ότι η αιτιολογία δεν ήταν νόμιμη, εφ' όσον επί του επιμάχου οικοπέδου ηδύνατο να ανακατασκευασθή το

αποδεικνυόμενον ως προϋπάρχον κτίσμα (οσπίτιον) δι' ό και έκαμε δεκτήν την αίτηση ακυρώσεως και ακύρωσε την πράξιν ανακλήσεως του ΥΠΠΟ.

Η 1191/96 (Τμήμα Ε) αφορά διατηρητέον κτίριον στο μέτωπον του λιμένος της Ύδρας.

Η συγκεκριμένη απόφασις εν όψει της υπάρξεως πολλαπλών παραλλήλων ρυθμίσεων για την Ύδρα αποφαινεται ότι ο δεσπόζων χαρακτηρισμός και συνεπώς νομικώς επικρατέστερος είναι αυτός της υπ' αριθμ. 1824/10.2.0962 Υπουργικής Αποφάσεως του Υπουργού Προεδρίας «του τόπου χρήζοντος υπό την υισταμένην πολεοδομικήν του κατάστασιν της προστασίας του νόμου και συνεπώς είναι νομικώς επικρατέστερος του χαρακτηρισμού του ως ιστορικού τόπου, τόπου ιδιαίτερου φυσικού κάλλους και χρήζοντος ειδικής κρατικής προστασίας κατά τας διατάξεις του αρθρ. 1 και 5 του ν. 1469/50. Κατά συνέπειαν ρυθμιστικήν αρμοδιότητα έχει ο Υπουργός Πολιτισμού, δίότι αυτή προδήλως υπαγορεύεται από τις διατάξεις του κ.ν. 5351/32, κι όχι ο Υπουργός ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ ο οποίος ουδέποτε απέκτησεν τοιαύτην αρμοδιότητα, με βάση δε την σκέψη αυτήν ακύρωσε τις προσβαλλόμενες πράξεις.

Είναι προφανές ότι αμφοτερες οι αποφάσεις δεν συσχετίζονται με την υπό κρίσιν υπόθεσιν.

Αντιθέτως προσκομίζομε προς διευκόλυνση του Δικαστηρίου Σας τις υπ' αριθ. 950/2002 (Τμήμα Ε) και 2175/2004 (Ολομέλεια) περί ων κατωτέρω.

Γ. ΤΟ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟΝ

Κατ' αρθρ. 14 παρ. 2 του ν. 2028/2002 ορίζεται:

2. «Στους ενεργούς οικισμούς ή σε τμήματά τους που αποτελούν αρχαιολογικούς χώρους απαγορεύονται οι επεμβάσεις που αλλοιώνουν το χαρακτήρα και τον πολεοδομικό ιστό ή διαταράσσουν τη σχέση μεταξύ των κτιρίων και των υπαίθριων χώρων. Επιτρέπεται μετά από άδεια που χορηγείται με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία εκδίδεται μετά από γνώμη των οικείου γνωμοδοτικού οργάνου:

α) η ανέγερση νέων κτισμάτων, εφόσον συνάδουν από πλευράς όγκου, δομικών υλικών και λειτουργίας με το χαρακτήρα του οικισμού,

β) η αποκατάσταση ερειπωμένων κτισμάτων, εφόσον τεκμηριώνεται η αρχική τους μορφή,

γ) η κατεδάφιση υφιστάμενων κτισμάτων, εφόσον δεν αλλοιώνεται ο χαρακτήρας του συνόλου ή χαρακτηρισθούν ετοιμόρροπα κατά τις διατάξεις του άρθρου 41,

δ) η εκτέλεση οποιουδήποτε έργου στα υφιστάμενα κτίσματα, στους ιδιωτικούς ακάλυπτους χώρους και τους κοινόχρηστους χώρους, λαμβανομένου πάντα υπόψη του χαρακτήρα του οικισμού ως αρχαιολογικού χώρου,

ε) η χρήση κτίσματος ή και των ελεύθερων χώρων του, εάν εναρμονίζεται με το χαρακτήρα και τη δομή τους.

Κατά δε την παρ. 6 του ιδίου άρθρου ορίζεται:

6. «Μέσα στους αρχαιολογικούς χώρους που είναι ενεργοί οικισμοί καθορίζονται, με προεδρικό διάταγμα που εκδίδεται ύστερα από πρόταση των Υπουργών Πολιτισμού και Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων και του τυχόν άλλου κατά περίπτωση συναρμόδιου Υπουργού, ειδικές ρυθμίσεις όσον αφορά τους περιορισμούς της ιδιοκτησίας, τις χρήσεις γης ή κτιρίων, τους όρους δόμησης ή τις επιτρεπόμενες δραστηριότητες».

Συμφώνως με τις άνω διατάξεις και όπως προκύπτει και από την αιτιολογική έκθεση του νόμου, αναφέρονται σε επεμβάσεις μεταξύ των οποίων και η ανέγερση νέων κτισμάτων, σε οικισμούς μεταξύ του 1453 και 1830 των οποίων το σύνολον ή μέρος αποτελεί αρχαιολογικό χώρο ενεργό ή μη. Ειδικά για τον ενεργό οικισμό της παρ. 2 αναφέρεται «ότι πρέπει να εξακολουθήσει να ζει χωρίς ωστόσο να αποβάλει τον χαρακτήρα του». (βλ. και 2175/2004 ΣτΕ Ολομ. κεφ. 23 αυτής).

Εξ' άλλου με την υπ' αριθμ. 1824/10.2.1962 απόφαση του Υπουργού Προεδρίας της Κυβερνήσεως (Β 75/5.3.1962), η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 52 του ανωτέρω π.δ. της 9-8/24.2.1932 και των άρθρων 1 και 5 του ν. 1469/1950 (Α 169) χαρακτηρίσθηκε ως χρήζων ειδικής προστασίας και ως ιστορικός τόπος «ολόκληρος ο οικισμός της Ύδρας, ως ούτος καθορίζεται υπό της υφισταμένης πολεοδομικής καταστάσεως, διότι ο εν λόγω οικισμός εμφανίζει ιδιαίτεραν σημασίαν από απόψεως της τε ελληνικής αρχιτεκτονικής και της ελληνικής Ιστορίας». Εξ' άλλου με την υπ' αριθμ. 10977/16.5.1967 απόφαση του Υπουργού Προεδρίας της Κυβερνήσεως «Περί χαρακτηρισμού ιστορικών μνημείων κλπ.» (Β 352/31.5.1967) χαρακτηρίσθηκαν ως ιστορικά διατηρητέα μνημεία και τόποι παρουσιάζοντες ιδιαίτερο φυσικό κάλλος ή ενδιαφέροντες από απόψεως ιστορικής και αρχιτεκτονικής, μεταξύ άλλων «οι οικισμοί Μεγάλο Καμίνι, Μικρό Καμίνι και Βλυχός, ευρισκόμενοι δυτικώς του οικισμού της Ύδρας». Περαιτέρω, με την υπ' αριθμ. Α/Φ31/1518/650/10.3.1975 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Επιστημών (Β 334), η οποία εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν των άρθρων 1 και 5 του ν. 1469/1950 και με σκοπό την συμπλήρωση των ανωτέρω δύο αποφάσεων, χαρακτηρίσθηκε ολόκληρη η νήσος Ύδρα «ως τόπος ιδιαίτερου φυσικού κάλλους και τόπος χρήζων ειδικής κρατικής προστασίας, διότι

άπαντα τα εν τη νήσω τοπία είναι εξαιρέτου φυσικού κάλλους, η Ύδρα δε, πλην της ιστορικής σημασίας της, περιλαμβάνει αξιόλογα αρχιτεκτονικά συγκροτήματα ενδιαφέροντα από απόψεως της τε ελληνικής αρχιτεκτονικής και της ελληνικής Ιστορίας». Ακόμη, με το από 19-10/13.11.1978 π.δ. «Περί χαρακτηρισμού ως παραδοσιακών οικισμών τινών του Κράτους και καθορισμού των όρων και περιορισμών δομήσεως των οικοπέδων αυτών» (Δ 594), το οποίο εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση της παραγρ. 6 του άρθρου 79 του ΓΟΚ 1973 [ν.δ. 8/1973 (Α 124)], ο οικισμός της Ύδρας χαρακτηρίστηκε ως παραδοσιακός. Τέλος, με την υπ' αριθμ. ΥΠΠΟ/ΑΡΧ/Α1/Φ43/10105/487/30.4.1996 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού (Β 453) ολόκληρη η νήσος Ύδρα χαρακτηρίστηκε ως αρχαιολογικός χώρος.

Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει, ότι ο οικισμός της Ύδρας έχει χαρακτηρισθή παραδοσιακός, υπαγόμενος στις διατάξεις του ανωτέρω από 19.10/13.11.1978 π.δ/τος, και, παραλλήλως, έχει μνημειακό χαρακτήρα και χαρακτήρα ιστορικού τόπου, και μάλιστα, όπως ο οικισμός αυτός καθορίζεται από την υφισταμένη πολεοδομική του κατάσταση, κατά την ρητή επιταγή της προαναφερθείσης υπ' αριθμ. 1824/10.2.1962 υπουργικής αποφάσεως. Κατά συνέπεια, είναι προστατευτέος και υπό την ιδιότητά του αυτή. Επιπροσθέτως, ο οικισμός αυτός περιλαμβάνεται στο τοπίο ιδιαιτέρου φυσικού κάλλους και τόπο χρήζοντα ειδικής κρατικής προστασίας, καθώς και στον αρχαιολογικό χώρο που έχουν καθορισθή με τις προαναφερόμενες σχετικές αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, οι οποίες αφορούν ολόκληρη τη νήσο Ύδρα, συμπεριλαμβανομένων των οικισμών της. Στα άρθρα 2 και 3 του ανωτέρω π.δ. της 19-10/13.11.1978 καθορίζονται οι όροι δομήσεως των παραδοσιακών οικισμών ενώ στο αρθρ. 5 του ιδίου Προεδρικού Διατάγματος προβλέπονται παρεκκλίσεις από τους όρους αυτούς (βλ. εν προκειμένω 950/2002 ΣτΕ (Τμήμα Ε) κεφ. 5 και 6, προσάγεται).

Τέλος, κατ' αρθρ. 24 του Συντάγματος και δη κατά την § 1 και 6 αυτού προβλέπεται:

«1. Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους. Για τη διαφύλαξή του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα. Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία των δασών και γενικά των δασικών εκτάσεων. Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δημοσίων δασών και των δημοσίων δασικών εκτάσεων, εκτός αν προέχει για την Εθνική Οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον»

«6. Τα μνημεία, οι παραδοσιακές περιοχές και τα παραδοσιακά στοιχεία προστατεύονται από το Κράτος. Νόμος θα ορίσει τα αναγκαία για την

πραγματοποίηση της προστασίας αυτής περιοριστικά μέτρα της ιδιοκτησίας, καθώς και τον τρόπο και το είδος της αποζημίωσης των ιδιοκτητών».

Δ. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

1. Επί τη βάσει του υφισταμένου νομικού πλαισίου και της Νομολογίας του Δικαστηρίου Σας και με όσα ήδη εκτίθενται ανωτέρω εν κεφ. Α (ιστορικών) και Β προκύπτει αβίαστα ότι το οικόπεδό μας, ευρίσκεται εντός οικισμού όπως προκύπτει απ' τις σχετικές βεβαιώσεις και έγγραφα (σχετ. 3-6), επιπροσθέτως δε εν τοις πράγμασι ως ευρισκόμενο μεταξύ τριών δομημένων ιδιοκτησιών από τις τρεις πλευρές του, και από άλλη συστάδα οικοδομών σε μικρή απόσταση στην τέταρτη πλευρά του στην κατωφέρεια, (βλ. ανωτ. κεφ. Β IV και σχετ. φωτ. 1-25), ορθώς ευρίσκεται εντός οικισμού (και κατά τα ισχύοντα όρια και εν τοις πράγμασι), και συνεπώς δεν είναι δασική έκταση.

Καμιά δασική υπηρεσία δεν χαρακτήρισε τον χώρο του οικοπέδου μας ως δασική έκταση. Η δε σχετική αναφορά σε ωρισμένα έγγραφα εγένετο στα πλαίσια μελέτης Γ.Π.Σ. της Ύδρας ενώ όμως ήταν σε ισχύ υπέρ την 20ετίαν τα όρια του οικισμού.

Είναι προφανές ότι το ΥΠΠΟ στην απόφασή του δεν ηδύνατο να διαλάβη αιτιολογίες αναφορικώς προς δήθεν δασικό χαρακτήρα της περιοχής, καθώς δεν συνιστούν ζητήματα τα οποία αποτελούν αντικείμενο ελέγχου από το ΚΑΣ και τον Υπουργό Πολιτισμού κατά την ενάσκηση των αρμοδιοτήτων τους στα πλαίσια του αρχαιολογικού νόμου, αλλά ζητήματα που ελέγχονται από τους αρμοδίους φορείς κατά την έκδοση πράξεων εν σχέσει με την δασική η περιβαλλοντική νομοθεσία, και συνεπώς ο παραπάνω λόγος απαραδέκτος προβάλλεται επ' ευκαιρία προσβολής της άνω αποφάσεως του Υπουργού Πολιτισμού (βλ. 2175/2004 ΣτΕ Ολομέλεια κεφ. 24 αυτής).

Περαιτέρω ο συγκεκριμένος λόγος είναι απορριπτέος ως ακατάληπτος ή αντιφατικός καθ' όσον η αναφερομένη ως ελλείπουσα αιτιολογία προσήκει εις τυχόν πράξεις του ΥΠΠΟ των οποίων θα ήτο αδύνατον να αποτελεί περιεχόμενο το δασικόν της εκτάσεως, παρά μόνον ως γεγονός πιστοποιούμενον από άλλην Υπηρεσίαν.

Κατά ταύτα ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

2. Αναφορικώς με τον δεύτερον λόγον ακυρώσεως παρατηρούμε ότι καθ' ό μέρος στηρίζεται στον ισχυρισμό περί δημοσίας δασικής έκτασης είναι απορριπτέος δι' ους λόγους ήδη ανωτέρω υπό 1 εκθέσαμε, εν πάσει δε περιπτώσει η δόμησις Δημοσίας Δασικής εκτάσεως δεν αποτελεί παραβίασιν της αρχιτεκτονικής μας

κληρονομιάς (ως ισχυρίζονται τα αιτούντα σωματεία) κατ' αρθρ. 24 του Συντάγματος, διότι τα δάση δεν έχουν ενταχθεί ακόμη στην αρχιτεκτονική μας κληρονομιά, αλλά προστατεύονται ως φυσικόν περιβάλλον. Εν πάσει δε περιπτώσει καλόν είναι να αποφασίσουν τα αιτούντα σωματεία αν υποστηρίζουν ότι η συγκεκριμένη έκταση είναι δασική η αν «επιστημονικά ήδη έχει από μακρού προταθή να παραμείνη αδόμητος χώρος» (sic), όντος αδυνάτου να υποστηρίζουν και τα δύο. Διότι αν ήταν δημοσία δασική έκταση δεν θα είχε ανάγκη να προταθή ως αδόμητος χώρος, αν δε «επιστημονικά» έχει προταθή ως αδόμητος χώρος, μάλλον δεν θα επρόκειτο περί δασικής εκτάσεως.

Επειδή όμως δασική έκταση όπως ήδη προαπεδείχθη δεν είναι, δεν σημαίνει ότι πρέπει να μείνη αδόμητος επειδή «επιστημονικά έχει ήδη από μακρού προταθή να παραμείνη αδόμητος», διότι η πρότασις αυτή δεν εθεσμοθετήθη ποτέ αλλά έμεινε απλή πρότασις, ασχέτως δε της αξίας της, δεν μπορεί να αποτελέση βάση επί της οποίας να στηριχθή Διοικητική εκτελεστή πράξις, χωρίς τούτο να επιφέρει σωρείαν παραβιάσεων άλλων συνταγματικών κανόνων, (αρχή ιδιοκτησίας αρθρ. 15, υπέρβασιν των ορίων της εκτελεστικής εξουσίας και εισβολήν στον χώρο της νομοθετικής κλπ.), ούτε βεβαίως και αντιστοίχως την βάση Δικαστικής κρίσεως, δια τους αυτούς λόγους.

Συνεπώς ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

3. Όσα διαλαμβάνονται στον 3^{ον} λόγον ακυρώσεως είναι προσχόντως αβάσιμα και απορριπτέα.

Κατ' αρχήν επιχειρείται μια συσχέτισις της § 1 και της § 2 του αρθρ. 14 του Ν. 3028/2002 ενώ αντιθέτως πρόκειται για εντελώς διαφορετικές ρυθμίσεις. Το θέμα μάλιστα του τι επιτρέπεται να γίνεται μέσα σε ενεργούς οικισμούς της § 2 αντιμετωπίστηκε ήδη με την ΣτΕ 2171/2004/ (Ολομ.) (και μάλιστα λόγω του εύρους της αποφάσεως βλ. κεφ. 23 αυτής) όπως ήδη εξ άλλου προανεφέρθη.

Ούτω ρητώς επιτρέπεται η ανέγερση νέων κτισμάτων σε αδόμητα οικόπεδα (και μάλιστα εξ αντιδιαστολής με το εδ. Β όπου προβλέπεται η αποκατάσταση ερειπωμένων κτισμάτων).

Η πρόταση μάλιστα των αιτούντων «πλέον χαρακτηριστικός παράγοντας είναι ο χαρακτηρισμός των οικισμών ως μνημείον σύμφωνα και με την 1191/1996 ΣτΕ», δεν ευρίσκει νομοθετικόν έρεισμα υπό το καθεστώς του Ν. 2028/2002.

Τέλος, όσον αφορά την επικαλουμένη παράβαση της παρ. 6 του αρθρ. 14 του Ν. 3028/2002 οι ισχυρισμοί των αιτούντων σωματείων είναι παντελώς αβάσιμοι. Κατά τα οριζόμενα στην § 6 του αρθρ. 24 του Συντάγματος, ως ανωτέρω εκτίθεται,

μόνον Νόμος μπορεί να καθορίσει τα μέτρα δια την προστασία των μνημείων ή των παραδοσιακών περιοχών. Η δε μη έκδοσις του νόμου δεν συνιστά παράβασιν.

ΕΠΕΙΔΗ, επί τη βάσει των ανωτέρω άπαντες οι λόγοι της αιτήσεως ακυρώσεως είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι και επομένως είναι προφανές ότι η υπό κρίσιν αίτηση ακυρώσεως δέον όπως απορριφθή.

ΕΠΕΙΔΗ, ως εκ της ιδιομορφίας του προσαγομένου υλικού και δι των φωτογραφιών αι οποίαι χρειάζεται να επεξηγηθούν προφορικώς προς καλύτεραν κατανόησιν των εικονιζομένων υπό της επιτροπής αναστολών, είναι αναγκαία η αυτοπρόσωπη παράστασις του πληρεξουσίου μας ενώπιον της επιτροπής αναστολών κατά την συζήτηση της προκειμένης υποθέσεως.

ΕΠΕΙΔΗ προσάγομε την προσβαλλομένη πράξη και το πληρεξούσιον προς τον υπογράφοντα το παρόν πληρεξούσιο μας δικηγόρο (σχετ. Α, Β).

ΕΠΕΙΔΗ ως ιδιοκτήται του ακινήτου του οποίου ζητήσαμε την ανοικοδόμησιν, έχομε έννομο συμφέρον να ασκήσωμε την υπό κρίσιν παρέμβαση υπέρ του κύρους της προσβαλλομένης πράξεως.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

Να γίνει δεκτή η παρούσα παρέμβασή μας καθώς και οι προβαλλόμενοι ισχυρισμοί μας.

Να απορριφθή η κρινόμενη αίτηση ακυρώσεως, οι ισχυρισμοί και ενστάσεις των αντιδίκων.

Να επικυρωθή η προσβαλλομένη υπ' αριθμ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΚΠ/ΑΡΧ/Β7/Φ26/109164/5586/1-12-2006 Απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού με την οποία κατ' αρχάς ενεκρίθη η ανέγερσις κατοικιών στην θέσιν «Αυλάκι» της νήσου Ύδρας.

Να καταδικασθούν οι αντίδικοι στην δικαστική μας δαπάνη.

Αθήνα, 10.10.2008

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος

ΕΥΡΗΜΟΝ ΚΕ
για τη νόμιμη σήμανση
Αθήνα, 16.10.2008
Ο Προϊστάμενος του

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΠΟΥΛΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Α.Μ. Δ.Σ.Α. 5618
ΛΥΚΑΒΗΤΟΥ 4 • 106 71 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 3607895 • 210 3640606
FAX: 210 3629043
ΑΦΜ: 010095526 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ

Κατατέθηκε το πρωτότυπο με αριθμό καταθέσεως
388 στις 16.10.2008

Αντίγραφο-Αθήνα 16.10.2008

Ο Προϊστάμενος του
Γραφείου Καταθέσεων

ΑΔΑΚΕ

Σ

18

ΑΘΗΝΑ

36406

3

ΑΘΗΝΩΝ

Ότι ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο εκ του εις χείρας μου κεκυρωμένου
τοιούτου όπερ αρμόδιος Δικαστικός Επιμελητής να επιδόση νομίμως προς την
Ελληνική εταιρεία για την προστασία του περιβάλλοντος και της πολιτιστικής
κληρονομιάς που εδρεύει εν Αθήναις οδός Τριπόδων 28 και εκπροσωπείται
νόμιμα, προς γνώσιν της και δια τις νόμιμες συνέπειες.

Αθήνα, 17 Οκτωβρίου 2008

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΠΟΥΛΑΚΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Α.Μ. Δ.Σ.Α. 5618
ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ 4 • 106 71 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 3607895 • 210 3640605
FAX: 210 3629043
ΑΦΜ: 010095526 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ στο ΣτΕ
κατά της Υπουργικής Απόφασης του Υπουργού Πολιτισμού για ανέγερση 9 διώροφων
κατοικιών στο Αυλάκι της Ύδρας

Το Συμβούλιο Αρχιτεκτονικής Κληρονομιάς της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ασχολείται συστηματικά με την προστασία της Ύδρας. Μόλις προέκυψε το θέμα της ανέγερσης συγκροτημάτων κατοικιών σε διάφορα σημεία του νησιού έστειλε επιστολές στο Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο, παρέστη με εκπροσώπους του στις συνεδριάσεις του Συμβουλίου και έστειλε επιστολή στον Υπουργό Πολιτισμού, την οποία κοινοποίησε και στον ΤΥΠΟ (2005-2006). Το ΔΣ της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ αποφάσισε να προχωρήσει σε προσφυγή για το τόσο σοβαρό θέμα, ιδιαίτερα μετά την έκδοση υπουργικής απόφασης (ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Β1/Φ26/109164/5586/1-12-2006), η οποία επιτρέπει την ανέγερση 9 διώροφων κατοικιών στη θέση Αυλάκι.

Παρατίθενται οι λόγοι που η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ αποφάσισε να προχωρήσει σε προσφυγή.

1. Σύμφωνα με τον Νόμο για την προστασία των αρχαιοτήτων και εν γένει της πολιτιστικής κληρονομιάς (Αρχαιολογικός Νόμος 3028/2002) στο άρθρο 14 «Αρχαιολογικοί χώροι σε οικισμούς. Οικισμοί που αποτελούν αρχαιολογικούς χώρους» η Ύδρα είναι ενεργός οικισμός και σε αυτόν απαγορεύονται οι επεμβάσεις που αλλοιώνουν το χαρακτήρα και τον πολεοδομικό ιστό ή διαταράσσουν τη σχέση μεταξύ των κτηρίων και των υπαίθριων χώρων.
2. Η έννοια του ενεργού οικισμού δίνει τη δυνατότητα ανέγερσης κτηρίων που εξυπηρετούν τις οικιστικές ανάγκες. Στην προκειμένη περίπτωση δίνεται άδεια ανέγερσης 9 διώροφων κατοικιών στο Αυλάκι, σε χαρακτηρισμένη από το δασαρχείο δασική έκταση, κάτι το οποίο δεν δικαιολογούν οι ανάγκες του μόνιμου πληθυσμού της Ύδρας.
3. Η Ύδρα τα τελευταία 20 χρόνια έχει υποστεί αλλοίωση, η οποία κλιμακώνεται λόγω της αύξησης της αξίας της γης και κατ' επέκταση της εμπορευματοποίησής της. Αυτό δεν συμβαδίζει με την έννοια ενός ενεργού οικισμού που αποτελεί αρχαιολογικό χώρο. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα ο οικισμός να επεκτείνεται στα βραχώδη αδόμητα τμήματα, στα δασικά τμήματα και στην αγροτική γη στις παρυφές του οικισμού. Η σχέση μεταξύ κτισμένου, κενού και δασικού χώρου είναι ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά του νησιού της Ύδρας. Σημειώνεται ότι εντός του οικισμού υπάρχει πληθώρα εγκαταλειμμένων και ερειπωμένων κτηρίων, τα οποία μπορούν να αποκατασταθούν ή να ανακαινισθούν κατά περίπτωση, ώστε να εξυπηρετήσουν τις νέες οικιστικές ανάγκες.
4. Ο αρχαιολογικός νόμος στο άρθρο 14.6 αναφέρει πως μέσα στους αρχαιολ. χώρους που είναι ενεργοί οικισμοί καθορίζονται με Π.Δ., που εκδίδονται ύστερα από πρόταση των Υπουργών Πολιτισμού και ΠΕΧΩΔΕ και του τυχόν άλλου συναρμόδιου Υπουργού, ειδικές ρυθμίσεις όσον αφορά τους περιορισμούς της ιδιοκτησίας, της χρήσης γης ή κτηρίων, τους όρους δόμησης ή τις επιτρεπόμενες δραστηριότητες. Αυτό για την Ύδρα δεν έχει καθορισθεί και θα έπρεπε να παγώσει οποιαδήποτε έκδοση αδειών για οικοδομές σε εκτάσεις, μάλιστα εκτός του υπάρχοντα οικισμού, προτού καθορισθούν οι παραπάνω ειδικές ρυθμίσεις. Σημειώνουμε ότι με απόφαση του ΚΑΣ, ως προς την πρώην ιδιοκτησία Branson, θεωρήθηκε προαπαιτούμενο να καθορισθούν χρήσεις γης και γενικότερα χωροταξικός σχεδιασμός για την Ύδρα.

5. Η συγκεκριμένη ΥΑ ανοίγει το δρόμο για ένα νέο τρόπο δόμησης στην Ύδρα, που δεν στηρίζεται στις ανάγκες του οικισμού αλλά της κερδοσκοπίας γης. Τέτοιου είδους επεμβάσεις τις γνωρίζουμε από άλλες πόλεις της Ελλάδας, που έχουν καταλήξει σε οικισμούς και γειτονιές με ζωή δύο μηνών ετησίως, περιοχές δηλαδή φαντάσματα.
6. Δεν υπάρχουν σαφή όρια του οικισμού και η δόμηση στηρίζεται σε ένα σκαρίφημα αμφίβολης νομιμότητας. Δεν νοείται προστασία χωρίς τα απαραίτητα πολεοδομικά και χωροταξικά εργαλεία.

Συμπέρασμα

Η Ύδρα έχει ήδη χαρακτηριστεί ιστορικός τόπος, τόπος ιδιαιτέρου φυσικού κάλλους, ενώ το οικιστικό τμήμα της ως αρχαιολογικός χώρος και μάλιστα οι γειτονιές του Καμινιού και του Αυλακιού. Κατά συνέπεια ισχύουν σε αυτή οι διατάξεις του Αρχαιολογικού Νόμου, οι οποίες προαναφέρθηκαν και παραβιάζονται από την Υ.Α. για οικοδόμηση στο Αυλάκι.